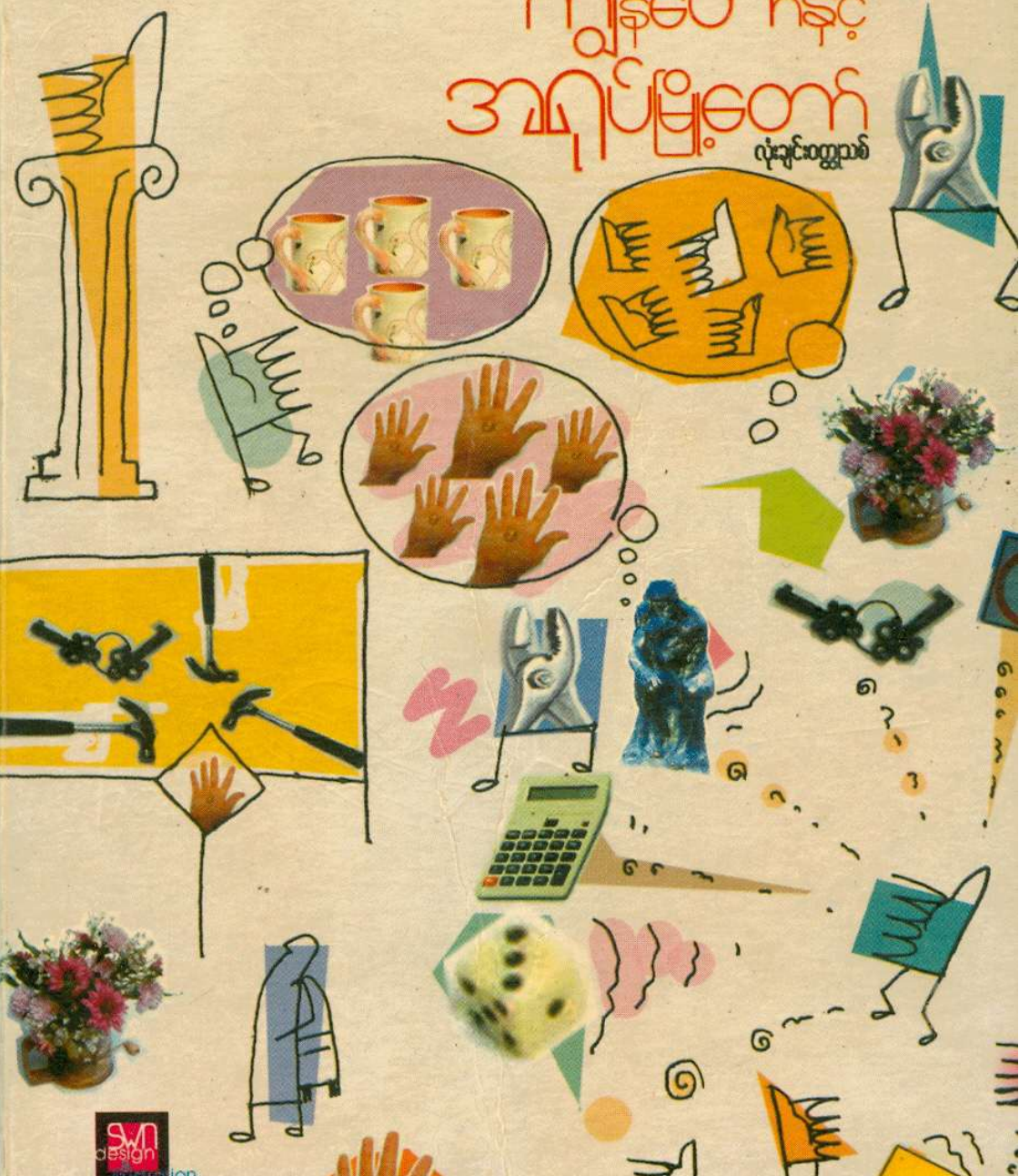

စာရင်းစာရင်း

ကျွန်တော်နှင့်
အကျပ်မြဲတော်
လုံချင်စရာ

တာရာမင်းဝေ
ကျွန်တော်နှင့်အရှင်မြို့တော်

Typing _ Ahnaye

PDF _ nyisay

<http://mmteashop.com>

စိစစ်တင်ဆက်သည်

h t t p : / / m m t e a s h o p . c o m

3/10/2012

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၃၅/၉၉ (၇)

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၇၂/၉၉ (၁၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ ဇန်နဝါရီ

အုပ်စု (၅၀၀)

တန်ဖိုး (**)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရွှေအိမ် (တိုင်းလင်း စာပေ) အမှတ် ၈/၉၅၊ အုပ်စု (၃)၊ အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊
ဧရာဝတီကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးမင်းဟန်

ရန်ကုန်မင်္ဂလာသောင်း

၇၅၊ ၄၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

မျက်နှာဖုံး ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (၁၂၉၀၉)

ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

စိုးဝင်းငြိမ်း

အတွင်းစာစီ

ရွှေဝမ်းချောင်း ကွန်ပျူတာ

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

နိဒါန်း

ဟိုရှေ့က လူတွေ ရုံးစု ရုံးစုနဲ့။

ကျွန်တော် သွားမယ့် လမ်းတူရှုမှာ

သူတို့တွေ လူးလွန် စီးဆင်းနေကြတာပါ။

ခေတ်ကြီးကလည်း မြန်ဆန်နေပြီ။

“ဟိုရှေ့က ဆူဆူညံညံ၊ ဘာသံလဲမေး” ရတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး။

ကိုယ်တိုင် ထသွားပြီး ကြည့်တဲ့ခေတ်။

ဝေဖန်စရာရှိရင် ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ဝေဖန်ကြတဲ့ခေတ် ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်လည်း လမ်းဆက်လျှောက်ရင်း အဲဒီ လူအုပ်ရှေ့ အရောက်မှာ ...

သူတို့ထဲကို တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်လိုက်ပါတယ်။

ဘာများလဲလို့ ....

လက်စသပ်တော့ ပန်းချီ၊ ပန်းပု ပြပွဲတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။

အင်မတန် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ လက်ရာတွေပါ။

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

ဒါကြောင့်လည်း

လူတွေ ဒီလောက် အသည်းအမည်း ကြည့်ရှုနေကြတာပါ။

ပန်းပု ရုပ်တု တစ်ရုပ်ရှေ့မှာ လူတွေ အုံနေတယ်။

အရင်တုန်းက ...

ပန်းပုဆိုတာ ပန်းပင်ပုပုလေးတွေကို ပြောတာလား ... လို့

ဝေဝေဝေ ဖြစ်ဖူးတဲ့ လူတွေလည်း အဲဒီအထဲမှာ ပါနေတယ်။

လက်ရာကောင်းတဲ့ ပန်းပု ရုပ်မို့လို့

ကျွန်တော်လည်း သူတို့ထဲမှာ ပါဝင်ငေးမောနေရတယ်။

ပန်းပုရုပ်ရဲ့ နာမည်က

ဆိုခရေးတီး တဲ့ ....။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်သံတွေက ပန်းပုရုပ်ရှေ့မှာ
ညံ့နေတယ်။

“ဆိုခရေးတီး ဆိုတာ ဂရိက တွေးခေါ် ပညာရှင်ကြီး မဟုတ်လား ....”

“ဟုတ်တယ်လေ ....၊ အမှန်တရားအတွက် အဆိပ်ခွက်ကို မော့သောက်
လိုက်တယ် ဆိုတာ သူပေါ့ ...”

“ဪ ... အင်း၊ အဆိပ်က အတော်ပြင်းပုံ ရတယ်နော် ...။ တစ်ခါတည်း လူပုံစံ
ပျောက်ပြီး ဒီလို ပုံစံကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

“အဲ ...”

မဖြစ်တော့ဘူး ...။ အဲဒီရှေ့က ကျွန်တော် ခွာခဲ့ရတယ်။

နောက်တစ်နေရာမှာ

“ပင်းနပ်မြို့ရဲ့ ညနေ”

ဆိုတဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို တွေ့ရတယ်။

အတော်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့

ပန်းချီကားပါပဲ....။

အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ လူက
ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့နေတဲ့
ပုံရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ငယ်ငယ်က
အဲဒီလို ငုံ့ကြည့်တာတွေကတော့ ငရဲပြည်ကို
လိုက်ရှာတာပါ။ သူကတော့ ဘယ်လိုမျိုး
များလဲ။

မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ကျွန်တော်က လှမ်းဆွေးနွေးလိုက်တယ်။

“ဟေ့ ခင်ဗျား ဘာကို ကြည့်နေတာလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို လှည့် မကြည့်ပဲ ပြန်ဖြေတယ်။ ဖြေပုံကလည်း အကြမ်းဖျင်း
ဆန်လိုက်တာ။

“အောက်ကို ကြည့်နေတာ”

“အောက်က ဘာကို ကြည့်နေတာလဲ”

“ရေကို ကြည့်နေတာ”

“ရေထဲက ဘာကို ကြည့်တာလဲ”

“ရေထဲက ကိုယ့်အရိပ်ကို ကိုယ် ပြန်ကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်ပြီ ...၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှာ ခင်ဗျား ဘာကို ပြန်ကြည့်နေတာလဲ”

ဖြေသံ ပြန်မကြားရဘူး။ သူ့ ဘက်က တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်တတ်ဖို့တို့၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်မြင်တတ်ဖို့တို့ အရမ်းအရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား။

အခု သူ့ ကိုယ်သူ့ ပြန်ကြည့်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ ပန်းချီကားထဲက လူကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ဘာတွေ ပြန်မြင်တယ် ဆိုတာကတော့ သူ့ဘာသာသူ အသိဆုံးပဲ နေမှာပေါ့။

သူ့ အဖြေကို ကျွန်တော် စောင့်မနေတော့ဘူး။ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။

နောက်ထပ် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရှေ့မှာတော့ လူ သိပ်မရှိပါဘူး။

အဖေက ကလေးကို ချီထားတယ်။

ဘယ်သွားမလို့လဲ မသိဘူး....။

ကျွန်တော်က စပ်စုလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ချီထားတာ ခင်ဗျားရဲ့ ကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုးရိုးမေးတာပါ။

သူက ဇဝေဇဝါဖြစ်ပြီးမှ တို့ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေတာ။

ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားတယ်။

“ခုလို ကလေးကို ပွေ့ချီထားတော့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ခင်ဗျား အပြည့်အဝ ခံစားရမှာပဲနော်”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ ခံစားရတာပေါ့”

ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား သူ ပြန်ဖြေပါတယ်။

ပြီး ... သူက တွေးတွေးဆဆဟန်နဲ့ ဆက်ပြောသေးတယ်။

“ဖခင် တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အပြည့်အဝ ခံစားရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုပါ အပြည့်အဝ ပြန်ခံစားရတယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ဪ ... ငါ ငယ်ငယ်ကလည်း ငါ့အဖေက ငါ့ကို ဒီလို ဖွေချိန်းမှာပဲ။ အဖေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငါ ဒီလို လိုက်ခဲ့ဖူးမှာပဲလို့ တွေးမိရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်လာတယ်”

“ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

ကျွန်တော် သဘောကျသွားတယ်။

သူ့လိုမျိုး ကိုယ်မတွေးခဲ့မိဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်း ကလေး မရှိဘူးလေ...

ထားပါတော့ ...။

အဖေ့ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာတယ်။

ကျွန်တော်လည်း တစ်ချိန်က အဖေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ခိုတွယ်လိုက်ပါဖူးမှာပဲ။

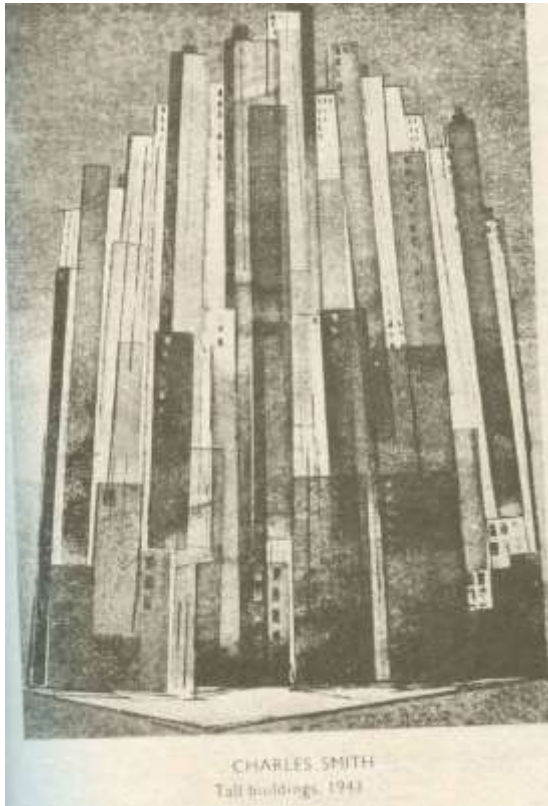
ပြခန်းထဲမှာ ပန်းချီကားတွေ ပန်းပုရုပ်တွေက အများကြီးပဲ။ လူသူ ပရိသတ် ကလည်း အတော့်ကို စည်စည်ကားကား ရှိတယ်။ လူတန်းစား အလွှာစုံက လာကြည့်တာမို့လည်း ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေတယ်။

တချို့ ပန်းချီကားတွေ၊ ပန်းပုရုပ်တွေ ရှေ့မှာဆို စုအုံနေတဲ့ လူစုကို ကျွန်တော် တိုးမရဘူး။ အဲဒါကြောင့် မကြည့်ခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်။

ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရှေ့မှာ ကျောင်းသားငယ်လေး နှစ်ယောက် ဘောင်းဘီတို လေးတွေနဲ့ ပန်းချီကားကို ငေးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ ခံစားရသလို တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့နောက်မှာ သွားရပ်ပြီး သူတို့ရှေ့က ပန်းချီကားကို လေ့လာလိုက်တယ်။

ကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်က သူတို့ အမြင်နဲ့ သူတို့ပေါ့လေ ...။

“အိမ်အရှည်ကြီးကွ ... နော်”

“အေး ... လူအရှည်ကြီး နေတာ ဖြစ်မယ်”

“အင်း ... သူနဲ့သာ ဂေါ်လီရိုက်ရရင် မလွယ်ဘူးနော်။ သူ တစ်ခါ တစ်ခါ ဂေါ်လီကုန်းကောက်တာက အကြာကြီး နေမှာပဲ”

“အေးလေ ... သူလည်း တော်တော် ခါးညောင်းမယ်”

အဲဒီ ပန်းချီကားရှေ့က ခွာလာပြီးနောက် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ဆီ ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။ ပန်းချီကားထဲမှာ ငါးတွေ။ ပထမတော့ သူတို့ ကူးခတ်နေတာကို ငေးကြည့်နေရုံပါပဲ။ နောက်မှ သူတို့နဲ့ စကားစမြည်း ပြောဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ ပြောတာက “ပင်လယ်” အကြောင်းပါ။

“ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်ဆိုတာကို ကြားဖူးလား”

ငါးတစ်ကောင်က မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး ပြန်ဖြေတ်။

“ကြားဖူးတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မကြားဘူးရမှာလဲ”

ခပ်လျှိုလျှိုပြီးရင်း ကျွန်တော် ဆက်မေးလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့် ပြောပါဦး၊ ပင်လယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ပင်လယ်ဆိုတာ တို့ အခုကူးခတ်နေတဲ့ မှန်ပုံးပေါ့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အမှန်တော့ ပင်လယ်ဆိုတာ...”

ကျွန်တော် စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ သူက ဖြတ်ပြောတယ်။

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားမှာ ခင်ဗျား ပင်လယ် ရှိနိုင်တယ်။ အားလုံးဟာ ကိုယ့် ပင်လယ်နဲ့ကိုယ် ကူးခတ်နေကြသူတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီမှန်ပုံးကို ပယ်လယ်လို့ သတ်မှတ်တယ်”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ဆက်မပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ထပ်ပြောမနေတော့ပါဘူး။

လှည့် အထွက်မှာ ရပ်ကွက်ထဲက လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ရှေ့မှာ သူ ပြုံးစိပြုံးစိလုပ်နေတယ်။

“ဟေ့လူ၊ ဘာတွေ ပြုံးနေတာလဲ”

“ခွီး .... ခွီး ...၊ ဝှေ့တော့ ကျကုန်ကြပြီဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီ ပန်းချီကားထဲက ယောက်ျားကို ရော မိန်းမကိုရော ကျွန်တော် မနက်ကတင် ဆုံလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“အင်း ... ယောက်ျားနဲ့ အရင်ဆုံတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီမှာကတည်းက အဲဒီလူ ငါ့ကို ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီ မိန်းမကိုပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လက်ညှိုးထိုးပြပြီးတော့ပေါ့”

“ဘာပြောတာလဲ”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးကို သူ လူမှားပြီး နှုတ်ဆက်မိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ...။ သူက သူ့ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း မေရီ အောက်မေ့ပြီး နှုတ်ဆက်တာ။ ဟိုကလည်း သူ့ကို နင် ဂျန်းမဟုတ်လား ဘာလားနဲ့ ပြန်နှုတ် ဆက်တယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့ ...”

“အမှန်တော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးက သူ့ သူငယ်ချင်း မေရီ မဟုတ်ဘူးဗျ”

http://mmteashop.com

သူ ပြောတာကို ကျွန်တော် ခုထက်ထိ နားမရှင်းသေးပါဘူး။

သူလိုမျိုး ပြုံးစိ ပြုံးစိ ဖြစ်စရာလည်း တစ်ကွက်မှ ရှာမတွေ့ဘူး။

သူပြောတာကိုပဲ ဆက် နားထောင်နေလိုက်တယ်။

“ခဏ ကြာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ ဆုံကြပြန်ရော ...”

“အင်း ..”

“သူကလည်း အဲဒီ လူမမြင်အောင် မေးဝေါပြရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ် ...။

ခုနက သူ အဲဒီ လူကို လူမှားပြီး နှုတ်ဆက်မိတယ်တဲ့ ..”

“အင်း ...”

“သူကလည်း သူ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ဂျွန် အောက်မေ့လို့ နှုတ်ဆက်တာ။ ဟိုလူကလည်း မေရီ မဟုတ်လားလို့ ပြန်ပြောတယ်တဲ့ ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း”

“ဟီး .... ဟိ၊ အခု သူတို့ နှစ်ယောက် သွားဆုံနေကြပြန်ပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ပြီး ဘာတွေ ပြောကြမလဲ မသိဘူး။ သူတို့ ကိုယ်စား ကျွန်တော်တောင် ကြားထဲကနေ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေမိတယ် ခွီး ... ခွီး...”

သူ စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး ပြုံးစိ ပြုံးစိ ဖြစ်လာရပါတော့တယ်။ သူတို့ကို ခဏ ကြာအောင် စောင့်ကြည့်အပြီးမှာ နံဘေးက ပန်းချီကားဆီ ကူးသွားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ သဘောလည်းကျတယ်။ နှာခေါင်းပွတ်ပြီးတော့လည်း ပြုံးစိစိ ဆက်ဖြစ်ရပြန်တယ်။ စိတ်ကူးကောင်းတယ်။

သူ့ကို သေသေချာချာ စေ့ငုံကြည့်ရှုအပြီးမှာ ကျွန်တော်က တရင်းတနှီးလေသံနဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

“ဟေ့ .... ခင်ဗျားမှာ ဖုန်တွေများ ပေနေသလား”

“မပေဘဲ နေမလားဗျာ”

သူက ခပ်ပျော့ပျော့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

“ခင်ဗျား သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော် ကူညီမယ်ဆို လက်ခံမလား...”

“အို ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ ...။ အဲဒါဆို ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကူညီမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မေးရဦးမယ်”

“ဆို ... ဘာများလဲ”

“ခင်ဗျား သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဖိနပ်တိုက်ဆေး ဝယ်ပေးရမှာလား ...။ ဒါမှမဟုတ် ခြေသုတ်ပဝါ ဝယ်ပေးရမှာလား”

“အဲ ...”

ဘာစကားမှ ပြန်မဖြေဘူး။ အဲလို မေးလိုက်တာ ကျွန်တော်အလွန် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ကိုယ်၌ကလည်း ကပ်သီးကပ်သပ် ဖြစ်နေတာကိုး။ သူ့ဆီက ဘာဖြေသံမှ ထွက်မလာတော့တဲ့ အဆုံးမှာ ကျွန်တော်လည်း နောက်ပန်းချီကားဆီ ကူးလိုက်တယ်။ သူကကျတော့လည်း တစ်မျိုး ...။

ကျွန်တော်က လှည့်ပတ် အကဲခတ်တော့ သူကပဲ ကျွန်တော်ကို အရင် လှမ်းအော်တယ်။ သူ့ လေသံက အောက်ကလိအာကြီး ...။

“မင်းကရော ငါ့ကို ဘာဝေဖန်ဦးမလို့လဲ”

<http://mmteashop.com>

“ဪ ... အဟဲ့၊ အကြောင်းအကျိုးနိယာမ (law of cause and effect) ကို ပြေးသတိရမိလို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“ဒီလိုပါ ...။ လူတစ်ယောက်ကို သုံးသပ်တဲ့အခါ သူ ပြုနေတဲ့ အကြောင်း တရားကို ကြည့်ပြီး သူ ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးတရားကို မှန်းဆနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ...”

“ဆက်ပြော”

“သူ ဖြစ်နေတဲ့ အကျိုးတရားကို ကြည့်ပြီး သူ လုပ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း တရားကိုလည်း မှန်းဆနိုင်တယ်”

“အေး ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... ခင်ဗျားကို ကြည့်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းအကျိုးကို ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်လို့ပါ။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် မရှင်းဘူး။ ခင်းဗျားရဲ့ အကြောင်းတရားက ဘာလဲ။ အကျိုးတရားက ဘာလဲဆိုတာလဲ ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို အောက်သိုးသိုး ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီး ....

“ဟေ့ကောင်”

“ဗျာ”

“မင်း .... ဒီလောက် အကြောင်းအကျိုး ရှားချင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အရပ်မြို့တော်ကို သွား”

“ဗျာ”

“အရပ်မြို့တော်ကို သွား ...”

သူ့ စကားကို ကျွန်တော် သံယောင်လိုက် ရွတ်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက်မှာပဲ
ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေမိတာ အတော်ကြာတယ်။

“အရပ်မြို့တော် ... အရပ်မြို့တော်” ဝဲ့။

(၁)

“လိုက်မလား ..”

“ဟင့်အင်း ...”

ကျွန်တော်က အရပ်မြို့တော်ကို သွားချင်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ပျင်းလို့ အဖော်လိုက်ရှာမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးလိုလိုက ငြင်းတယ်။ တချို့က မအားလို့ ငြင်းတာ။ တချို့ကတော့ လိုက်ကို မလိုက်ချင်လို့ ငြင်းတာ။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ အဖော်တစ်ယောက်ကို ရလိုက်ပါတယ်။

“လိုက်မလား”

“အင်း .... လိုက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ပါ။ ပြင်သစ်က ဇာတ်တစ်ထုတ်ကို စင်တင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရင်းကပဲ အလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရပ်မြို့တော်ဆီ ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။

(၂)

ကုန်းတစ်တန် ရေတစ်တန် ခရီးနှင့်ကြပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အရပ်မြို့တော်ကို ချဉ်းကပ်မိကြပါတယ်။ အရပ်မြို့တော်ဟာ ခန့်ညား ထည်ဝါတာနဲ့ အမျှ စုံပြေ တိတ်ဆိတ်မှုလည်း ရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

“မြို့တော်ကြီးက လှတယ်နော်”

မိတ်ဆွေရဲ့ စကားကို ကျွန်တော်က ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ တော်တော် လှတယ်”

“တိတ်ဆိတ်နေတာပါပဲလား ....”

“အင်း .... သူတို့ မအားကြဘူး ထင်တယ်”

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်ကို စူးစမ်းသလို လှည့်ကြပြီး ... ဆက်မေးတယ်။

“ဘာ မအားတာလဲ ....”

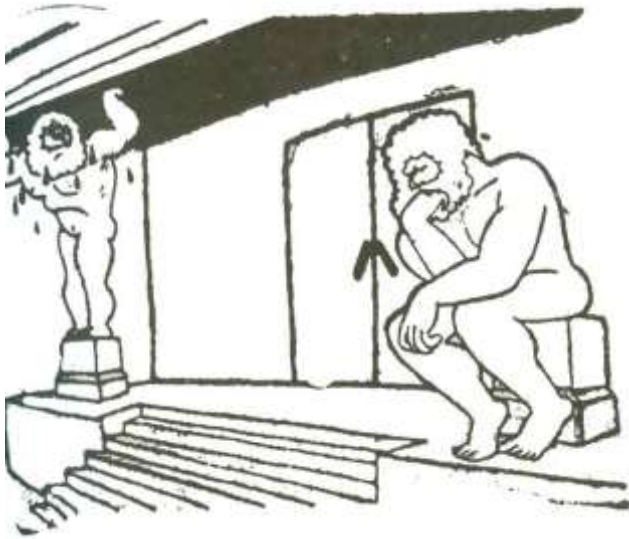
“ဪ ... တချို့တွေက အလုပ် လုပ်နေကြမှာပေါ့။ တချို့တွေကကျတော့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေမှာပေါ့”

ပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့ပဲ မြင်ကွင်း တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။

“ဟိုမှာ တွေ့လား ...”

မိတ်တွေကလည်း မြင်ပါတယ်။ ပြုံးတယ် ...။

“အေး ... မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ”

http://mmteashop.com

ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲကို ဆက်ဝင်လာခဲ့တယ်။

မိတ်ဆွေက ဘေးဘီ ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လာတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ မြို့သူ မြို့သားတွေကို တွေ့ချင်ဇောကသာ များနေတယ်။ သူတို့နဲ့ စကား ပြောချင်တယ်။ သူတို့ကို လေ့လာ သုံးသပ်ချင်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အဆောက်အဦး တစ်ခုရှေ့ ရောက်သွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် .... ဟိုမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မသိဘူး”

“အင်း .... အနား သွားကြည့်ရအောင်”

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

လူတစ်ယောက်ပါ ...။

အဆောက်အဦးမှာ ရှိတဲ့ အမျိုးသမီး ရုပ်တုတွေကို ပြုပြင်မွမ်းမံနေတာ။

ဒါပေမယ့် .... သူ မွမ်းမံပုံက နှမော့စရာ ကောင်းတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ အနားကို ချဉ်းကပ်သွားကြပေမယ့် ...

သူကတော့ လှည့်တောင် မကြည့်ပါဘူး။ သူ့ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဆက်လုပ်နေတယ်။

မိတ်ဆွေက သူ့ကို ....

“အဲဒါ ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဂါဝန်တိုတိုလေးတွေ ဝတ်ပေးလိုက်တော့ ဒီရုပ်တုတွေ လှုပ်ရှားလို့ လွယ်သွားတာပေါ့”

မိတ်ဆွေက လက်မခံပါ။ ခေါင်းကို ခါရင်း ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားလုပ်တာ လွဲနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ

အဲဒီလူက ပြုံးပြုံးကြီး မော့ကြည့်တယ်။

အေးအေးဆေးဆေး ဖြေတယ်။

“သဘောထား မညီညွတ်ကြတာတွေ အမြင် ကွဲလွဲကြတာတွေဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘဝဆိုတာ တိုတောင်းလွန်းပြီး အမှန်တရားကို ပြတ်ပြတ် သားသား မမြင်နိုင်ကြလို့ပါ ...”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို လက်တို့ပါတယ်။ သူကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့ကနေ ကုတ်ကုတ်ကလေး ထွက်ခွာပါတယ်။

http://mmteas.ho.com

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

သူက ရှုံ့မဲ့ ရှုံ့မဲ့နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

“မလွယ်ဘူးကွ ...။ သူ သုံးလိုက်တဲ့ စကားက ငါ စင်တင်မယ့် ကဇာတ်ထဲမှာ Sigismond ပြောတဲ့ စကား ....”

“အဟတ် .... ဟား ..”

ကျွန်တော် သဘောကျသွားပါတယ်။ အဲဒီလူကို လှည့်ကြည့်မိသေးတယ်။ သူကတော့ သူ့ အလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား ဆက်လုပ်နေတယ်။

ဆက်သွားကြတော့ တစ်နေရာမှာ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လူ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ပါတယ်။ မြင်းက ပြိုင်မြင်း ဖြစ်ဟန်တူပြီး သူ့ကျောပေါ်မှာလည်း ဂျော်ကီ တစ်ယောက် ပါပါတယ်။ သူတို့ ရှေ့မှာ မြင်းပိုင်ရှင်လို့ ထင်ရသူ ရှိနေပြီး ဂျော်ကီကို ဟိန်းဟောက် နေပါတယ်။ အဆူအပူခံနေရတဲ့ ဂျော်ကီကတော့ မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ပေါ့။

မြင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ ...။ သူတို့ နားကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ မြင်းနဲ့ မြင်းပိုင်ရှင်နဲ့ စကားစမြည် ပြောနေကြပြီ။

မြင်းက နည်းနည်း လေလုံးထွားတယ် ...။

ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ ရှေ့ဆုံးက ပန်းဝင်နေကျ မြင်းမျိုး ထင်ပါရဲ့။

“တကယ်တော့ ... ကျွန်တော်လဲ မြင်းထဲက မြင်းပါပဲဗျာ။ ဘယ်မြင်းမဆို ပန်းနှစ်ဘက်ကြားက ခေါင်းပေါက်ကြတာချည်းပါပဲ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

http://mmteashop.com

သူ့ ပိုင်ရှင်ကလည်း သူ့ကို ရေလိုက်ငါးလိုက် ဆက်ဆံနေတယ်။ မြင်းက ဆက်ပြောတယ် ...။

"အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းဟာလည်း ပျက်စီးပြိုကွဲဦးမယ့် အကြောင်း တစ်ရပ်ပါ ...။ သက်သက် အမြင်မှားစရာပါ ..."

သူ့ စကားတွေကို ကျွန်တော်က အံ့သြနေတုံး ရှိသေးတယ်။ မိတ်ဆွေက လက်ခုပ်တီးခေါ်လို့ လိုက်ထွက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

"ဘာလဲ ... ကဇာတ်ထဲက စာလုံး ဖြစ်နေပြန်ပြီလား"

သူက မသက်သာဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။

“အေး ... အစစ်ပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော် ရယ်မိတယ်၊ ပြီး ...

“ဒါတောင် ... အခုမှ မြို့အစရှိသေးတယ်”

“အေးလေ ... အခုမှ မြို့အစရှိသေးတယ်”

ပြောပြီး သူလည်း လိုက်ရယ်ပါတယ်။ သတိတရလည်း မေးတယ်။

“မင်းမှာ ... ဒီမြို့ရဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံ ပါတယ်ဆို”

“အင်း ... ပါတယ်။ ကြည့်မလို့လား ...”

“အေး ... ကြည့်ချင်တယ်။ ဒီမြို့ရဲ့ အနုပညာကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်။ အနုပညာ ရပ်ကွက်ဘက်ကို အရင် သွားချင်တယ် ...”

“ဟုတ်ပြီ ... ၊ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

လမ်းညွှန်မြေပုံကို ထုတ်ကြည့်ပြီး ....

“ဒီဘက်လမ်းအတိုင်း ဝင်ရမယ်ဗျ”

(၃)

အနုပညာ ရပ်ကွက်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး လျှောက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

အနုပညာ ရပ်ကွက်ဘက်ကို ဝင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ... သဘောကျစရာ ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ကြရတယ်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော်က လှမ်းပြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မပြခင်တည်းက သူကလည်း မြင်ပုံပါပဲ။

လူတစ်ယောက် ...

သစ်ပင်အောက်မှာ ...။

“ငှက်ကလေး သီချင်းဆိုတာကို သူ အသံဖမ်းနေတယ်ကွ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

“ငါလည်း အဲဒီလို လူမျိုးတွေဆိုကိုမှ လာချင်တာကွ ... ဟဲ့ဟဲ့ ...”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံမိတယ်။

“အင်း ... အနုပညာကို တော်တော် မြတ်နိုးကြတဲ့ သူတွေပဲ”

“လာကွာ မြန်မြန်လျှောက်”

မိတ်ဆွေက အတော်ကို စိတ်တက်ကြနေပါပြီ။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ ဆန္ဒအတိုင်း ခပ်သုပ်သုပ် လျှောက်ပေးလိုက်တယ်။

သူက ရှေ့က ဦးဆောင်သွားလေရဲ့။

တစ်နေရာမှာ အကကျင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။

“ဟင် .. ဟိုမှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“အက ကျင့်ရင်း ဒုက္ခ ရောက်နေတာ ထင်တယ်”

“ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမတုံး ...”

“မပြောတတ်ဘူး ...။ ဘာမှ လုပ်ပေး မနေပါနဲ့။ သူ့ဟာသူ ပြန်အဆင်ပြေသွား ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ သူ့ ဘေးနားက ကပ်ကျော်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီ လူကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်စေ့တစ်စောင်း အကဲခတ်တယ်။

သူလို လည်လည်ပတ်ပတ် ရှိမှာ မဟုတ်တဲ့ လူတွေလို့ မြင်ပုံရတယ်။

ဆက်လျှောက် သွားတော့ အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ပါတယ်။ အဲဒီ အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးချောင်မှာ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်။

အလုပ်တစ်ခုကို သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေပုံပဲ ...။

“ဟိုလူ့ကို ကြည့်စမ်း ...”

ကျွန်တော် ပြောတော့ မိတ်ဆွေက ခေါင်းညိတ်တယ် ...။

“အင်း ... တွေ့တယ်”

“ထမင်းချက်တော့ ... မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“အေး ... ငါလည်း အဲလိုထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မီးဖိုပေါ်မှာ ရှိနေတာတော့ ထမင်းအိုးကွ”

“အနားက ကပ်လျှောက်ရအောင် ...”

သူ့ အိမ်ပြတင်း နံဘေးက ကျွန်တော်တို့ ကပ်လျှောက်လိုက်ကြပါတယ်။

“ဪ ... လက်စသပ်တော့ ပန်းချီဆရာကွ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ မော်ဒန် ပန်းချီဆရာ ထင်တယ်”

ပန်းချီဆရာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်အားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကပ်လျှောက်သွားတာရော .... ၊ တီးတိုး ဝေဖန်သွားတာတွေရော ဘာကိုမှ သိပုံမပေါ်ဘူး။

“ငါကတော့ သရုပ်မှန် ပန်းချီဆရာလိုပဲ ထင်တယ်။

နောက်တော့ ရပ်ကွက်ရဲ့ အလယ်ဗဟိုပိုင်းကို ရောက်သွားကြပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ကြားလာ ...”

“အင်း ... ကြားတယ်”

“သီချင်းသံတွေ၊ ပြီးတော့ ... တယောသံ၊ ဂီတာသံတွေ ...”

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ မသိဘူးနော် ....”

“အေး ...”

အဲဒီ ဘက်သွားကြည့်ရအောင်ကွာ....”

“သွားလေ ... ကောင်းသားပဲ”

စိတ်ဝင်တစားနဲ့ အသံတွေ ကြားရာဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။
အားမစိုက်ရပါဘဲ ခြေလှမ်းတွေက သူ့အလိုလို မြန်လို့။

“ဟေ့ကောင် ရှေ့မှာ ...”

“အင်း ... ပန်းခြံ ထင်တယ်နော် ...”

“ဟုတ်တယ်ကွ ...၊ ရင်ပြင် တစ်ခုလည်း ရှိတဲ့ ပန်းခြံ ဖြစ်မယ် ...”

ပန်းခြံက အတော်ကို စည်စည်ကားကား ရှိပါတယ်။

ရေကန်၊ မြက်ခင်း၊ သစ်ပင် အုံ့အုံ့ ဆိုင်းဆိုင်းတွေနဲ့ စိတ်အပန်းဖြေစရာပါပဲ။
ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေသူတွေ၊ သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေသူတွေ၊ တံတားပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်နေသူတွေ၊ တဲတန်းလျားထဲမှာ စကားပြောနေသူတွေ ... စည်လို့
ကားလို့ပါပဲ။

သီချင်းသံ၊ ဂီတသံတွေက ပန်းခြံရဲ့ အလယ်၊ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က
ထွက်ပေါ်နေတာပါ။

“ပျော်စရာကြီး ..”

“အင်း ..”

မိတ်ဆွေရဲ့ ရေရွတ်သံက အမှန်အကန်ပါပဲ ...။

မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ တီးသူတီး၊ ဆိုသူဆို ...။

စင်မြင့်တစ်ခုလည်း ထိုးထားသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အတော်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေမိကြသေးတယ်။ ပြီးမှ ...
တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်မိကြတယ်။

မိတ်ဆွေက ... စိတ်မသက်သာဟန်နဲ့ ခေါင်းခါတယ်။

“သွားကြပါစို့ကွာ ...”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲ ပြောမလို့ ...”

“တောက် .. ကွာ”

မိတ်ဆွေက လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောပါတယ်။

“ငါတို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်းမှာ ငှက်အော်သံကို အသံဖမ်းနေတဲ့ မြင်ကွင်းက
အထင်ကြီးစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ...”

ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့ခေါင်းကိုချည်း တွင်တွင်ခါနေပါတယ် ...”

ရပ်ကွက်အဝကို ပြန်ရောက်တော့ ...

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ...”

ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ သူက ပြူးတူးပြီတဲ့ လှမ်းကြည့်တယ် ...။

“ဘာလဲ ...”

“ဟိုလူ မဟုတ်လား ...”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“ငှက်ဆီက အသံဖမ်းသွားတဲ့ လူလေ ...”

“အော် ... အေး ... ဟုတ်တယ်”

အဲဒီလူက သူအိမ်ထဲမှာ သူ အေးအေးဆေးဆေးဆေး ထိုင်နေပါတယ်။
ငှက်ကလေးရဲ့ သီချင်းသံကို ပြန်နားထောင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ...

“အင်း ... တစ်မျိုးကြီးပါပဲ”

“ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် ဆက်လျှောက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ် ...”

အနုပညာ ရပ်ကွက်ရဲ့ အပြင်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတယ် ...”

(၄)

လမ်းဆုံးမှာ ဇရပ်တစ်ခုကို တွေ့ပါတယ် ...။

ဇရပ်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေပြီး၊ သူ့ ပုံစံကလည်း အတော်ကို စိတ်ပျက်အားငယ်နေပုံ ရတယ် ...။

“ခဏ နားရအောင်ကွာ ...”

“နားတာပေါ့ ...၊ ဟိုဇရပ်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြမယ်”

ဇရပ်ထဲကို ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကြတော့ အဲဒီလူက လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတယ် ...။

“ဧည့်သည်တွေ ထင်တယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“အရင်က လာဘူးလား ...”

“ဟင့်အင်း ... မလာဖူးပါဘူး။ ဒီတစ်ခေါက်ဟာ ပထမဦးဆုံးပဲ”

“အင်း အင်း ...”

ပြီးတော့ .... သူ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို မကြည့်တော့ဘဲ သူ ဘာသာ ဆက်မှိုင်းနေတယ် ...။

မိတ်ဆွေက ....

“ဘာတွေကို စိတ်ပျက်နေတာလဲ ...၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူရမလဲ”

အဲဒီလူက လေ့ကြီးမှုတ်ထုတ်တယ် ...။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ စီးပွားရေး အဆင်မပြေလို့ပါ”

“ဘာလုပ်စားတာလဲ ..”

မဖြေချင် ဖြေချင် လေသံနဲ့ ...

“ပန်းစိုက်ပြီး ရောင်းတယ် ...”

“ကောင်းသားပဲ ...၊ ဘာလို့ အဆင်မပြေတာလဲ”

တော်တော်နဲ့ ပြန်မဖြေဘူး။ ပြီးမှ ....

“မပြောချင်ပါဘူးဗျာ ...”

အဲလို အစပျိုးလိုက်ရင် ပြောချင်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ပြောလို့ ကောင်းအောင် စကား ထောက်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ...၊ ဆိုပါဦး ...”

အဲဒီ လူကြီးက သူ့ အဖြစ်ကို သူပြောပြပါတယ်။

“ပန်းစိုက်တယ်ကွာ ..၊ နေ့တိုင်းလည်း ရေလောင်းပေတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူ့ အဖြစ်ကို သူ စိကာ ပတ်ကုံး ပြောပြပါတယ်။

“ဒါပေမယ့် ပန်းပင်က မထွားဘူးကွာ ...”

“မြေဩဇာ နည်းလို့လား ..”

“မဟုတ်ဘူး ....၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ လျှောက် ဖြစ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ပန်းပင်က မဖွံ့ထွားဘဲ တခြားဟာက လာပြီး ဖွံ့ထွားနေတာ ..”

“ရှင်းစမ်းပါဦး ... နားမလည်ဘူး”

“ဒီလိုကွာ ...”

“ပန်းပင်က မထွားဘဲ ပန်းပင်ကို ကပ်စိုက်တဲ့ သစ်တုံးက ထွားလာတယ်”

သူ့ အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ရယ်ရခက် ငိုရခက် ပါပဲ။

“အဲဒါကြောင့် ငါ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာ ...”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကူညီနိုင်ပါတယ်။ စိုက်ပျိုးရေး သမား တစ်ယောက်ကို ကူညီနိုင်တဲ့ အပြုံးဖို့လို့ စာခြောက်ရုပ်အပြုံး ဆန်နေပါလိမ့်မယ်။ သနားစရာ ကောင်းတဲ့ အိဒီလူကြီးဟာ ဒီအပြုံးမျိုး ငါမြင်ဖူးပါတယ် ဆိုတဲ့ ဇေဝေဝါ မျက်လုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ် ...။

“မင်း ကူညီနိုင်တယ်၊ ဟုတ်လား ...”

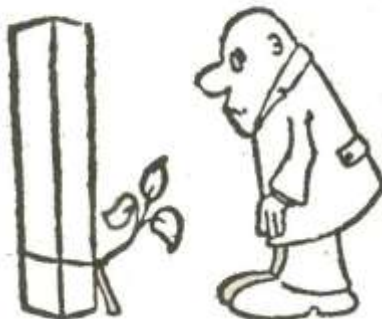
“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူ အားတက်သရော ဖြစ်သွားတယ်။

“ဆိုစမ်းပါဦးကွာ ...၊ ဘယ်လိုများလဲ ...”

“ဦးလေး ... အဲလို ဆက်စိုက်လေ ... ပန်းတော့ မရောင်းနဲ့ပေါ့၊ သစ်ရောင်းစား၊
သစ်ဈေးက ပန်းဈေးထက် ပိုကောင်းတာပဲဟာ ...”

“ဟေ ....”

သူ ဝိုင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြောလိုက်တယ် ....

“ခုဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ သစ်တော ပြန်းတီးမှုတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ ဦးလေးရဲ့ အဖြစ်အပျက် .. အဲလေ လေးလေးရဲ့ ရှာဖွေ တွေ့ရှိချက်ဟာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကိုတောင် အလှည့်အပြောင်း ဖြစ်သွားစေနိုင်တယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ လေးလေးရဲ့ ...”

“ကျေး ... ဇူး ...”

စကားတောင် မဆုံးလိုက်ဘူး ...၊

သူ့ခြံဆီ သူ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးပါတော့တယ် ....။ မိတ်ဆွေက သူ့ ပြင်သစ် ဇာတ်ထဲက စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ညည်းတယ်။

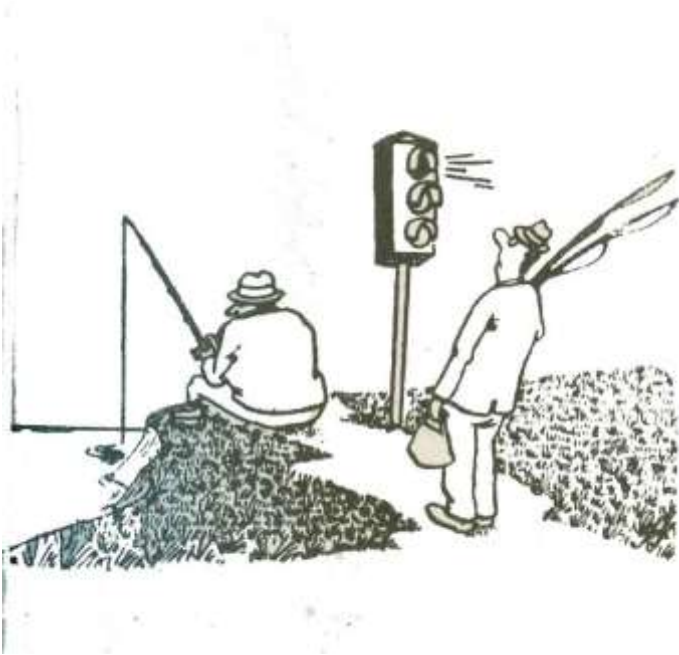
“လေထဲမှာ တခမ်းတနား မှတ်ကျောက် တင်ချင်ပြန်ပြီ”

အမောအပမ်း ဖြေပြီးတဲ့ နောက်မှာ ... ကျွန်တော်တို့ဟာ စီးပွားရေး ရပ်ကွက်ထဲကို လျှောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရပ်ကွက် အဝင်အဝေးလေးမှာပဲ ငါးမျှားနေသူတွေကို တွေ့တယ်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ..၊ သူတို့ ငါးမျှားတဲ့ ဥပဒေက တစ်မျိုးပါလား ...”

“အင်းလေ ... ဟုတ်ပါရဲ့ ...”

ကျွန်တော်တို့ သိပ်နားမလည်မိအောင် ဖြစ်ကြရတယ်။

“တစ်ယောက်က သူ ငါးမျှားတဲ့ နေရာကို နောက်တစ်ယောက် မလာအောင် အဲလို တားလို့ ရသလား ...”

“ပြောတတ်ဘူးလေဗျာ ...၊ နောက်က လူကို သွားမေးကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ဟာ ငါးမျှားတံကြီး ပခုံးပေါ် ထမ်းပြီး နောက်က ရပ်စောင့်နေရသူဆီ လျှောက်သွား လိုက်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က ...

“အစ်ကိုကြီးက ဘာလို့ ငါးဝင်မမျှားတာလဲ ...”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ဖြေပါတယ်။

“မတွေ့ဘူးလား၊ သူက မီးပွိုင့်နဲ့ တားထားတာ ...”

“အိုး ... အစ်ကိုကြီးက မော်တော်ကားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ ရပ်နေရတာလဲ ...”

“အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားပဲ ...”

သူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ပြီးမှ တစ်ခါ ....

“မကောင်းပါဘူးကွာ ..။ ဒီမျက်နှာတွေက နောက်လည်း ပြန်မြင် နေရဦးမှာ ...”

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဟိုလူက မီးနီနဲ့ တားထားပေမယ့် ဒီလူ့ မျက်နှာကတော့ ကျွန်တော် ဖြတ်ကူးလို့ရတဲ့ မျဉ်းကျားလို တွေတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ ...

“ကဲ ... အစ်ကိုကြီး”

ကျွန်တော်က သူ့ နားနား ကပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောလိုက်တယ်။ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ နားထောင်နေရင်းက ....

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလိုကျတော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပါလား ...”

သူ့ မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်ဟန်ပြင်ရင်း ငါးမျှားချိတ်နဲ့ ငါးစာကို စစ်ဆေးရင်း မီးပွိုင့်ကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်ရင်း ....

မီးစိမ်းပြချိန်မှာ ဝင်သွားလိုက်ပါတော့တယ် ...။

များလက်စ လူက ဘုကြည့် လှည့်ကြည့်ပေမယ့် သူကတော့ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး
....။ တရားမျှတစွာ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သွားပြီ။
ကျွန်တော်က မီးပွိုင့်ကို အစိမ်းရောင်ချည်း လင်းနေအောင် လက်ဆော့ခဲ့ပြီး .... သူတို့ဆီက
လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

မိတ်ဆွေက ပြောတယ်...။

“မင်းတော့ အရိုက်ခံရတော့မယ်”

ကျွန်တော်က တဟဲဟဲ ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆက်လျှောက်ကြရင်း ငှက်ဥ၊
ငှက်သိုက် ရှာဖွေသူတွေရဲ့ လုပ်ငန်း နယ်မြေထဲကို ရောက်သွားတယ်။

“ငှက်ဥနဲ့ ငှက်သိုက် ကလည်း စီးပွား အရမ်းဖြစ်တယ်ဗျ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

အဲဒီလို ပြောနေချိန်မှာပဲ ငှက်သိုက် ရှာဖွေသူ တစ်စုရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို
လျှပ်တစ်ပြတ် မြင်လိုက်ရတယ်။

မိတ်ဆွေက စမြင်တာပါ ..။

“ဟေ့ကောင် ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ..”

“ဟာ ... ဟုတ်ပါရဲ့”

ကျွန်တော်လည်း အံ့သြသွားတယ်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာများလဲ ..”

“တောင်ကမ်းပါး တစ်ခုကနေ တစ်ခုကို အဲလိုပဲ သူတို့ ကူးသွားကြတာ
ထင်တယ်...”

အစပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲလိုပဲ အကောင်းမြင်နေကြပါသေးတယ်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မူမမှန်ဘူးလို့ ထင်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... သိပ်တော့ မဟုတ်တော့ဘူးကွ”

“အင်း ...”

ကျွန်တော်တို့ မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကလည်း ပီပြင်ရှင်းလင်းလွန်း
အားကြီးနေတယ်။

အဲဒီ လူသုံးယောက်ရဲ့ အော်ဟစ် ပြောဆိုသံတွေကိုတောင် ကြားနေရတယ်။

အောက်ဆုံးလူက -

ဟေ့ ငါတို့ကို ချီသွားတာ စွန်မကြီးထင်တယ်။

အလယ်လူ -

ဟေ့ အပေါ်ဆုံးကကောင်၊ သူ့ ငှက်ဥတွေကို ငါတို့ မနှိုက်ပါဘူးလို့
ပြောပြလိုက်လေကွာ ...။

အပေါ်ဆုံးလူ -

ပြောပြီးပြီကွ၊ မရဘူး၊ သူ့ ငှက်ဥ နှိုက်နှိုက် မနှိုက်နှိုက်တဲ့ ... ဒီတောင် ထိပ်မှာ
အဝင်အထွက် လုပ်တဲ့ နေဥအနီကြီးနဲ့ လဥ အဖြူကြီးကို နှိုက်မှာ စိုးလို့တဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့တွေ ပါသွားကြလေရဲ့ ...။

မိတ်ဆွေက ပြောတယ် ...။

“ခံစားရပါတယ်ကွာ ...”

သူ့ စကား အဆုံးမှာ နှစ်ယောက်လုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြတယ်။

“စီးပွားရေးအကြောင်း လေ့လာတာထက် သူတို့ရဲ့ အားကစားတွေ ဘာတွေကို
လေ့လာတာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်ဗျာ၊ တခြား ရပ်ကွက်ဆီ လှည့်ကြည့်ရအောင် ...”

သူကလည်း မဆိုင်းမတွ ထောက်ခံပါတယ်။

(၅)

ကျွန်တော်တို့ဟာ အားကစားရပ်ကွက်ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ အားကစား
လေ့ကျင့်နေသူတွေကို ဟိုနေရာ သည်နေရာမှာ မြင်နေကြရပါတယ်။

ပထမဆုံး စမြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ ... အားတက်ဖွယ်ရာပါပဲ။

ဒိုင်ဗင်သမား တစ်ယောက်ပါ ...။ သူ့ အဖြစ်ကို သူ မှတ်တမ်း တင်မထားဘူးလို့
ယူဆရပါတယ်။

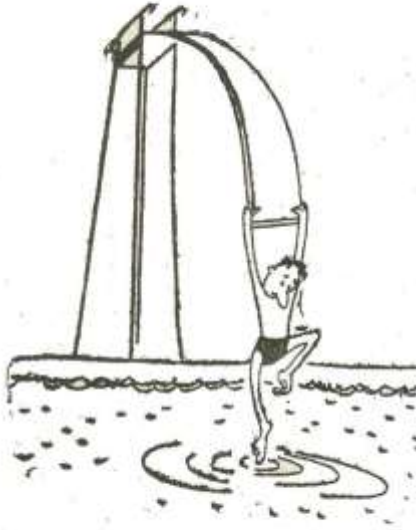
ကျွန်တော်တို့ မေးကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီက အကျိုးအကြောင်း
မသိရဘူး။

“ဟေ့လူ ... ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျ”

သူက မဖြေချင့် ဖြေချင်နဲ့ ....

“ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုအတိုင်းပေါ့ဗျာ ...”

“အော် .... အော် ....”

ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလူကို ကျော်ပြီး နောက်ထပ် လမ်းမတစ်ခုဆီ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အော်သံ ဟစ်သံတွေ ကြားရတယ်။

“ဟဲဟဲ ..ဟဲဟဲ”

“ဟီးဟီး ... ဟီးဟီး ...”

ဆက်လျှောက်ကြတော့ လက်ဝှေ့ လေ့ကျင့်ရုံဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ သဲအိတ်ထိုးသံ တဘုံးဘုံးကိုလည်း အဝေးကြီးကတောင် ကြားနေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နည်းနည်းစီ လန့်သွားကြတယ်။ မိတ်ဆွေက ...

“အတော် ကြောက်စရာကောင်းမယ့် လက်သီးပဲ ...”

“အေးဗျာ ... အတော်ပြင်းတာ”

ကျွန်တော်တို့ လေ့ကျင့်ရုံအပေါက်ဝက မယောင်မလည် သွားကြည့်ကြတယ်။
အနေအထားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သွားကြတယ် ....။

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကို ...”

“ခံစားချက်ပါတဲ့ လက်သီးတွေကိုဗျ”

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ လက်ဝှေ့သမားက သူ့ရဲ့ လေ့ကျင့်မှုကို
ခဏနားပါတယ်။ သူ့ မိန်းမနဲ့ အတူ အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က လက်ဝှေ့ရုံထဲ
ဝင်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

မိတ်ဆွေက နားမလည်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲသလိုလိုနဲ့ သူလည်း
အထဲကို ဝင်လာတယ်။

“မင်း .... ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ပုံကို နည်းနည်း ပြင်ဆွဲမလို ...”

“ဘယ်လို ဆွဲမှာလဲ ....”

“စကားများလိုက်တာဗျာ ....၊ စောင့်ကြည့်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်က သဲအိပ်ပေါ်က (လက်ဝှေ့ထိုးသမားရဲ့ မိန်းမ မျက်နှာ) ရုပ်ပုံလွှာကို နည်းနည်း ပြင်ဆွဲလိုက်တယ်။ မျက်နှာ အနေအထား ပြောင်းသွားတယ်။ လက်သီး ထိုးမယ့် သူကို သွားဖြို မာန်ဖီ ပြနေတဲ့ပုံ ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ပြန်လာကြပြီ ... ပြန်လာကြပြီ”

မိတ်ဆွေရဲ့ သတိပေးသံ အဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ လက်ဝှေ့ရုံရဲ့ အပြင် ဘက်ကို ပြန်ရောက်သွားကြပါတယ်။ အပြင်ဘက်မှာ နှစ်ယောက်လုံး ပုဝပ်ပြီး လက်သီး ထိုးသံကို နားထောင်နေလိုက်ကြတယ်။

မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ လက်သီး ထိုးသံကို မကြားရတော့ဘူး။

“ထိုးလေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူ့ မိန်းမရဲ့ တိုက်တွန်းသံကို ကြားရတယ်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ လက်ဝှေ့သမားဟာ သဲအိတ်ကို ဆက်မထိုးတော့လဲ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်း ပြေးနေတယ်။

“ခွီးခွီးခွီး ...”

ပါစပ်ကို လက်နဲ့ အုပ်ရယ်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ လစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

“မင်းက သူ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကို မိုနာလီဇာ အပြုံးနဲ့ တူအောင် ဆွဲခဲ့တာကို ...”

“မဟုတ်ဘူး ...၊ မိနာဆီယာ အပြီး”

မိတ်ဆွေက နားမလည်ပါဘူး။ သူ နားမလည်ကြောင်းကို သွယ်ဝိုက် ပြောတယ်။

“ငါ နားမလည်ဘူး ...”

“မိနာလီဇာ အပြီးက မဲ့မဲ့ကြီး မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော်က မိနာလီဇာ အပြီးနဲ့ ဂျိုးဖရေးဆီယာ အပြီးကို ရောဆွဲလိုက်တာ ...။ မိနာဆီယာ အပြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ ...”

“အေးအေး ... ဟုတ်ပါတယ်။ ဟီးဟီး ..”

“ဟုတ်ရမယ်လေ ... ဟဲဟဲ ...”

နှစ်ယောက်သား အူမြူးပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

တစ်နေရာမှာ လူတွေ စုစုအုပ်အုပ် ဖြစ်နေကြတာကို တွေ့တယ်။
ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခု ရှေ့မှာပါ ...။

“ဆပ်ကပ် ထင်တယ် ...”

“အားကစား ပြိုင်ပွဲ တစ်ခုခုလည်း ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

လူအုပ်ကြားထဲကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ တိုးပြီး ဝင်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။
မြင်လိုက်ရတဲ့ ပြကွက်ကတော့ အံ့မောဘွယ်ရာပါပဲ ...။

“အလာကြီးပါလား ...”

ကျွန်တော် ရေရွတ်သံကို မိတ်ဆွေက

အသိအမှတ် မပြုဘူး။

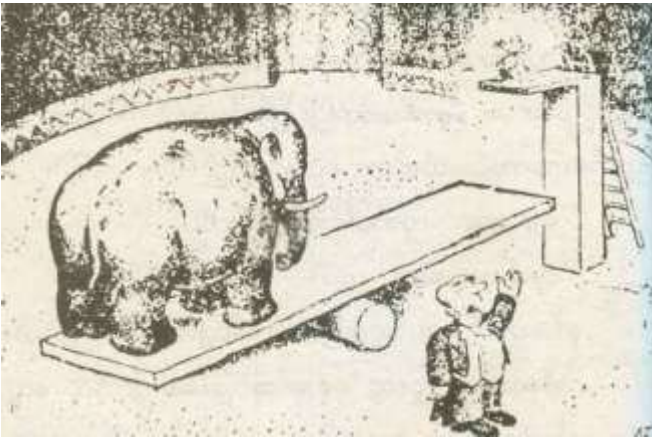
“မင်းဟာကလည်းကွာ .... ဖြစ်ပျံ့မလား”

ဘေးနားက လူတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လိုပါပဲ။

ဒီအချက်ကိုပဲ ငြင်းခုံနေကြတယ်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အိုး ... ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လို လုပ် ဖြစ်မှာလဲ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်”

အာ ... ဆပ်ကပ်ပဲဟာ ...။ စောင့်ကြည့်ပါဦး”

စီစဉ်သူကတော့ ပရိသတ်ဘက် လှည့်ပြီး အောင်မြင် ခန့်ညားစွာ ပြောဆိုနေတယ်။

“ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းသာ ... အဓိကပါ ခင်ဗျာ”

အဲဒီ စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရယ်မိကြတယ်။

“ဟိဟိ ...”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ကုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

လမ်းမှာ ကျွန်တော်က ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့မရဘူး ....”

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် မိတ်ဆွေက စောင်းကြည့်ပါတယ်။

“ဂျီ” ကြည့်လို့ ပြောရင် လုံလောက်တဲ့ အကြည့်ပါ ...။

“ခွာ” ကြည့်ပါ ပါတယ် ထင်ရတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ...”

“ဒီလိုဗျ ...”

“အင်း ...”

ကျွန်တော်က တွေးတွေးဆဆနဲ့ ...

“သူ့ ရှေ့ကို ကြက်တစ်ကောင် ကျလာတာကို မြင်ရင် အဲဒီ ဆင်ကြီး ထမနုန်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး ....”

“ဟေး ....”

မိတ်ဆွေလည်း အတော် စဉ်းစားသွားပါတယ်။

“အဲ ... မင်းပြောသလို ဆိုရင်တော့ .... အင်း ...”

ပြီး ...

သူ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို “ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး” လို့ပဲ ပြောပါတယ်...။

မိတ်ရှုပ်သွားဟန်နဲ့ ....

“ကဲ ... ဒီကိစ္စ ထားလိုက်ပါကွာ ..”

“ဘာလုပ်ချင်သလဲ ...”

“တကယ့် အားကစားပွဲတွေဆီ သွားကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ ...”

ပြိုင်ပွဲရုံတွေဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြတယ် ...။

(၆)

“ဟေး ...”

“ဟား ...”

“ချကွ”

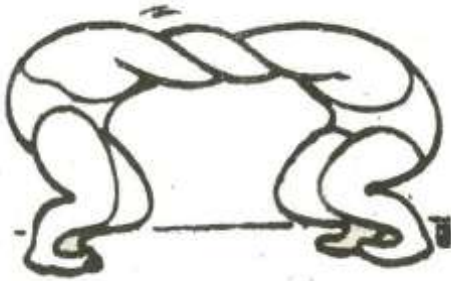
“လုပ်ထားကွ”

အော်ဟစ် အားပေးသံတွေ ကြားနေရတဲ့ ပြိုင်ပွဲရုံဆီ ကျွန်တော်တို့ အရင်ဝင်လိုက်ကြတယ်။

ကြိုးဝိုင်းအလယ်မှာ လူနှစ်ယောက်။

မျက်နှာတွေ ... ခေါင်းတွေတောင် ... ပျောက်နေတယ်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချုပ်လိမ်ထားကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွာပေးလို့လည်း မရတော့ဘူး။

နပမ်းပွဲပါ။

ဒိုင်လူကြီးက ပရိသတ်ဆီ လက်မြှောက်ပြပြီး အော်တယ်။

“သရေပွဲ အဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ် ခင်ဗျား ...”

ပြီး ... ဒိုင်လူကြီးက ကြိုးဝိုင်းထဲက ပြန်ဆင်းလာတယ်။

ပရိသတ်တွေလည်း ရုံထဲက အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြတယ်။ နပမ်းသမား နှစ်ယောက်ပဲ ဒီအတိုင်းကြီး ကျန်ခဲ့ကြတယ်။

“ဟိုဘက်က လက်ဝှေ့ရုံလားဗျ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“အခု လက်ဝှေ့ပွဲတွေ ရှိလား ...”

“ရှိတယ်လေ ...။ ထိုးနေကြတယ်”

မြို့ခံ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုနဲ့ လက်ဝှေ့ရုံဘက်ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်တယ် ...။

ပထမဆုံး မြင်ရတဲ့ လက်ဝှေ့မှာတင် တစ်ယောက်က ကြောက်ပြီး ...
အရှုံးပေးနေပြီ။

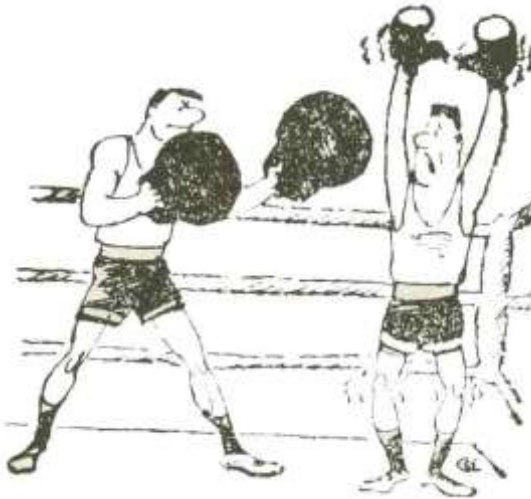
သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မိတ်ဆွေက ညည်းတယ်။

“ငါ့ ကဏတ်ထဲက Clarin ပြောတဲ့ စကားအတိုင်းပဲ လွတ်မြောက်အောင်
ပြေးခဲ့ပြီးမှ သေခြင်းတရား ရှေ့မှောက် ပြန်ရောက်ခဲ့ရတဲ့ လူပါ ... ပေါ့ကွာ၊ ဟဲဟဲ ...”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် လက်မခံပါဘူး။

“ဟိုလူ အရှုံးပေးတာ မှားတယ်ဗျ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ဘယ်ဗျာ ... တစ်ဘက်လူက လက်ဝှေ့ အိတ်ပဲ ကြီးတာပါ။ လက်သီးက အဲဒီလောက် လိုက်မကြီးနိုင်ပါဘူး ...။ ဒီလောက် လက်အိတ်ကြီး စွတ်ထားတာ ကိုယ့်အတွက် ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်”

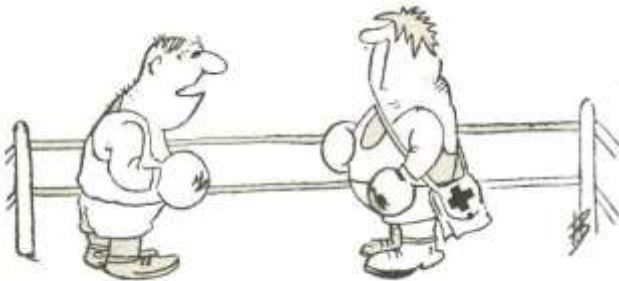
ခုန မေးခွန်းကိုပဲ မိတ်ဆွေက ထပ်မေးပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့...”

“လက်သီးနဲ့ ထိုးတာနဲ့ ဘယ်တူတော့မလဲ၊ ဆိုဖာနဲ့ လာလာ ထိုးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ ...၊ မနာလောက်ပါဘူး”

“အင်း ... အဲ .. အီး”

အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုနေကြချိန်မှာပဲ စင်ပေါ်ကို နောက်ထပ် လက်ဝှေ့သမား နှစ်ယောက် တက်လာပါတယ်။

“ဟေး .... ဘောက်ဆာကွ”

“ဟေး .... ဒေါက်တာကွ”

စင်ပေါ်မှာ ...

ကြိုးဝိုင်း အလယ်မှာ ...

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လက်ငွေပွဲကို မစဖြစ်သေးဘူး။

ဘောက်ဆာက ဒေါက်တာ့ကို ကြည့်ပြီး ...

ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေတယ်။

“ဟေး ... ချကွ”

“ဟေး ... ထိုးကွ”

ပရိသတ်ရဲ့ အော်ဟစ် အားပေးသံတွေ ကြားထဲမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ တိုးဝှေ့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မိတ်ဆွေက ပြောတယ် ...

“ဆရာဝန်လည်း လက်ငွေဝင်ထိုးတာပဲနော် ...”

“ရောဂါပိုးကို တိုက်ဖျက်တာ နေမှာပေါ့ ...”

“ဘာဆိုလို့လဲ ...”

“ဖြော် .... လူဟာ ကမ္ဘာကြီးအတွက် အကြီးမားဆုံး ရောဂါပိုးဆိုတာ သူ
ရှာတွေ့လိုက်လို့ နေမှာပေါ့ ...”

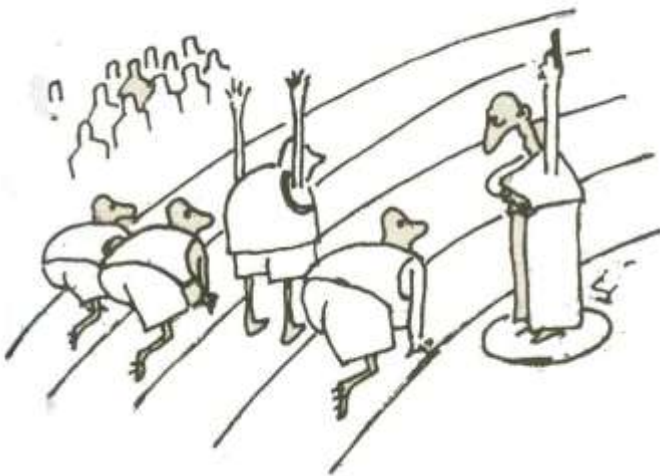
“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲ ...”

သူဟာ တစ်နေရာကို ညွှန်ပြပါတယ်။

“ဟိုမှာ အပြေးပြိုင်ပွဲကွ ...၊ သွားကြည့်ရအောင်”

အပြေးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြပါတယ်။ အပြေးပြိုင်ပွဲက တာ စထွက်တော့မယ်။ အပြေးသမား အားလုံးက အပြေးလမ်းကြောင်း ထိပ်မှာ တာထွက်ဖို့ အသင့်ပြင်နေတယ်။ သက်ဆိုင်သူ လူကြီးမင်း တစ်ယောက်က သေနတ်ဖောက်ပြီး အချက်ပြဖို့ ပြင်တယ်။

မထင်တာက ဖြစ်လာပြန်ရော ....။

“အချက်ပေးမယ့် ဟာကို ဟိုလူက မပြေဘဲ ဘာလို့ လက်မြှောက်တာလဲ၊ ကြောက်လို့လား ...”

မိတ်ဆွေက သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြောနေပါတယ်။

“ဒါမှ မဟုတ် သူဟာ ...”

“သူ သွားမေးပါလားဗျာ”

ကျွန်တော်က အငေါ်တူးလိုက်တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ....

မပြေးဘဲ လက်မြှောက်နေခဲ့မိလို့ ပြိုင်ပွဲက ထွက်လိုက်ရတဲ့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အနားကို ရောက်လာပါတယ်။ မိတ်ဆွေက နေနိုင်ထိုင်နိုင်ရက်နဲ့ သွားမေးတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲဗျ ...”

အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ...၊ မပြေးဘဲနဲ့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ပြီး လက်မြှောက်လိုက်တာလဲ ....၊ အချက်ပေးမယ့် ဟာကို ဘာလို့ ကြောက်ရတာလဲ ...”

“ဟင့်အင်း .... အချက်ပေးမှာကို ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ရော် ... ဘာကို ကြောက်သတုံးဗျ”

“ပြေးရမယ့် ခရီးကို ကြောက်တာ ...၊ အစက ဒီလောက် ရှည်မယ်မှန်း မသိဘူး ...”

ပြောပြီး ... အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ လှည့်အထွက်မှာ စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသွားတယ်။

"ကျုပ် မအိပ်တော့ဘူး ...၊ ကျုပ် .... အားလုံးကို မြင်တယ်၊ ဘဝကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အိပ်မက်သဖွယ်ပဲလို့ ကျုပ်သိရပြီ ..."

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေက မအိပ်သာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမပြောခင် ကျွန်တော် သိနေပြီ ...။ အပြေးသမား ပြောသွားတဲ့ စကားဟာ သူ့ ပြင်သစ် ကဏတ်ထဲက စကားဆိုတာကို ....။ သူ့ ကဏတ်နာမည်ကိုက La Vie Est Un Songe "အိပ်မက်ဆန်သော ဘဝ" လို့ ဆိုထားတာကိုး ....။

မိတ်ဆွေက ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော် နောက်ကပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာတယ်။ တစ်နေရာမှာ ဘာမှန်း မသိတဲ့ ပြိုင်ပွဲ တစ်ခု လုပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကြိုးတပ်ထားတဲ့ သံလုံးကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အဝေးဆုံးကို ရောက်အောင် ပစ်တဲ့ ပြိုင်ပွဲပဲ ....။ ဘာ ကစားနည်းမှန်း ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး ....။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘဲ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။
လူတစ်ယောက်က ကြိုးကို ပစ်ဖို့ သူ ကိုယ်သူ လှည့်ပတ်နေတယ်။

ပြီး .... အရှိန်နဲ့ ပစ်လိုက်တယ်။ သူလည်း ချာလပတ်ကို လည်နေတာပဲ။

လူတွေကလည်း သူ့ကို အုတ်အော် သောင်းနင်း အားပေးနေကြလေရဲ့။

ဆုပေးတော့ သူပဲ ပထမဆု ရသွားတယ်။ ဆုတဲ့ အချိန်ထိ သူ့မှာ ပတ်ချာ
လည်နေတုံး ...။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီပြိုင်ပွဲကို သိပ်မခံစားတတ်လို့ ဘာမှ မဝေဖန်ဖြစ်ဘူး။

“အေးလေ .... ဆုရသင့်ပါတယ်။ လူဆိုတာ သူများကိုပဲ “ရစ်” တတ်တာ၊ သူက
သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ရစ်တတ်တော့ ဆုရသင့်တာပေါ့...”

ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေကို လှည့်မေးလိုက်တယ်။

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

မိတ်ဆွေက လေပျော့ကလေးနဲ့ ....

“မြို့ထဲဘက် လျှောက်သွားကြည့်ရအောင်ကွာ ...”

“ခင်ဗျား ... ဘာလေ့လာချင်သေးလို့လဲ”

“ငါ .... သူတို့ရဲ့ အကျင့် စာရိတ္တကို လေ့လာချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ...၊ သွားကြမယ်” တဲ့ မြို့ထဲဘက်ကို ကျွန်တော်တို့
ထွက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

(၇)

မြို့ထဲကို မရောက်ခင်မှာ တောင်တစ်လုံးကို အရင်မြင်ရတယ်။ တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

“ဟိုလူကို ကြည့်စမ်း ...”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပြောမိကြတယ်။ လူတစ်ယောက် ကျောက်တုံးကြီး တစ်လုံးကို တောင်ပေါ်သယ်လိုက် ... တောင်အောက်ကို ပြန်ချလိုက် .... လုပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော့် အထင် ပြောရရင် ...”

“ငါ့ အထင် ပြောရရင် ....”

နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူ ပြောမိလို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ ပြီး ... တပြိုင်တည်း ဆက်ပြောမိကြပြန်တယ် ...။

“ဒီလူက Sisyphus ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီလူဟာ စီစီဖတ် (စ်) ဖြစ်ရမယ်”

အတွေးချင်းတူလို့ နှစ်ယောက်လုံး ဘဝင်ကျသွားတယ်။

စီစီဖတ် (စ်) ဆိုတာက ... ဂရိဒဏ္ဍာရီထဲက ဆင်းသက်လာတဲ့ ဘုရင် တစ်ပါးပါ။
ဇီယု Zeus နတ်မင်းကြီးကို မခန့်လေးစား လုပ်မိလို့ ပြစ်ဒဏ်ကျနေတဲ့ သူပါ။
ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို တောင်ထိပ် တွန်းတင်လိုက်၊ ရောက်သွားရင် တောင်အောက်
ပြန်ချလိုက်၊ လုပ်နေရတဲ့ သူပါ ...။

ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော် သိထားပုံနဲ့ အခုမြင်ရပုံနဲ့တော့ နည်းနည်းလွဲနေတယ်။

“စကား ပြောကြည့်ရအောင်ဗျာ”

“အေး ... နည်းနည်း မေးကြည့်ရအောင် ...”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သူ့ကို အော်မေးလိုက်ကြပါတယ်။

“ဟေ့လူ ...၊ ခင်ဗျား စိစိဖတ် (စ်) မဟုတ်လား ...”

သူက ကျွန်တော်တို့ မေးတာကို မကြားပါဘူး ...။ သီချင်း တကြော်ကြော်နဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်နေတယ်။

“အားမလျော့နဲ့ .... ရောက်တော့မည် .... ကြိုးစားတက်ပါ အတည်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ခါ သုံးခါ ထပ်အော်မှ သူကြားသွားတယ်။ ပြန်ဖြေတယ် ....။

“ဟုတ်တယ် ...၊ ကျုပ် စိစိဖတ် (စ်) ပဲ”

“ခင်ဗျား .... ခု ကျောက်တုံးကြီးကို တောင်ပေါ်တင်နေတာလား ...”

“ဟုတ်တယ်လေ .... မမြင်ဘူးလား”

“ဟင် .... ခင်ဗျားဟာကလည်း စက်ကြီးနဲ့”

စိစိဖတ် (စ်) က ကျွန်တော်တို့ကို သွားဖြဲလေးနဲ့ ရယ်ပြပါတယ်။

“အဟီး ... ဒါကတော့ဗျာ”

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို တီးတိုးပြောပါတယ်။

“ဒါ ... သူ နတ်မင်းကြီးကို နှစ်ပေါက် တစ်ပေါက် ရိုက်တာပဲကွ”

စိစိဖတ် (စ်) က ...

“သိပ္ပံခေတ်ကြီးမှာ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ ...”

ကျွန်တော်က သိချင်တာကို လှမ်းမေးလိုက်တယ် ....။

“ခင်ဗျား ဒီလို လုပ်တာ နတ်မင်းကြီး မသိဘူးလား ...”

စီစီဖတ် (စ်) က စိတ်ညစ်တဲ့ အမူအယာ ပြတယ်။

“ဟာ .... မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ သိသွားတာပေါ့ ...”

“သိတာကို ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား ...”

စီစီဖတ် (စ်) က ဟူးခနဲ လေပူကြီး မှုတ်ထုတ်တယ် ...။

ပြီး .... ဆက်ပြောတယ်။

“သိသွားလို့ ဟိုတလောကပဲ ကျွန်တော့်ကို “ဆီ” ဖြတ်လိုက်ပါရောလား ....။ ကျွန်တော့်စက် မောင်းမရတော့ဘူး။”

“နို့ .... အခု မောင်းနေတာရော ...”

“ဒါက .... ကံစမ်းမဲ ပေါက်ထားတာကွ”

စကားအဆုံးမှာ သူ့ စက်ကို မောင်းပြီး တောင်ပေါ် ဆက်တက်သွားပါတော့တယ် ...။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်လာကြရာမှာ တောအုပ်ငယ်လေး တစ်ခုကိုလည်း ဖြတ်ရပါသေးတယ်။ သစ်တော အရာရှိ တစ်ယောက်နဲ့ အမဲလိုက် မုဆိုးတစ်ယောက် စကား အခြေအတင် ပြောနေကြတာကို တွေ့တယ်။

သစ်တော အရာရှိက ....

“ခင်ဗျားမှာ အမဲလိုက်ဖို့ လိုင်စင် ပါရဲ့လား ...”

“ပါပါတယ် ခင်ဗျာ ....”

မုဆိုးက သူ့ လိုင်စင်ကို ထုတ်ပြတယ်။

သစ်တော အရာရှိက စစ်ဆေးတယ်။

“ဟင် ... ခင်ဗျား လိုင်စင်က မနှစ်တုံးက လိုင်စင်ပဲ ...”

မုဆိုးက လေပြေထိုးတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ...၊ ကျွန်တော်ပစ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကလည်း မနှစ်တုံးက လွတ်သွားတဲ့ အကောင်တွေပါ ...”

သူတို့ နှစ်ယောက် အခြေအတင် ဆက်ပြောကြပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ သစ်တော အရာရှိက မုဆိုးကို ခေါ်သွားတယ်။

လမ်းကြိုနေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ နှစ်ယောက် နောက်က ပါသွားတယ်။

နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ရတယ်။

သစ်တော အရာရှိက မုဆိုးကို မနှစ်တုံးက ထောင်ဆီ ပို့လိုက်တာကိုး ...။

ဒီနှစ်လည်း အဲဒီ ထောင်ပဲလေ ...။

“ဟိုမှာလဲ ကြည့်ပါဦး ...”

တောင်တန်းဆီကို မိတ်ဆွေက ပြန်လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ တောင်တက်သမား လေးယောက်ကို တွေ့ရတယ်။

ကြည့်ရတာ မျက်စိ အမြင်ဆန်းနေတယ်။ ထူးခြားတယ် ထင်တဲ့ အချက်ကို လည်း ပြောလိုက်မိတယ်။

“တတိယလူက ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ...”

“သူ့မှာ ပေါက်ချွန်း မရှိတော့လို့ကွ ...။ သူ ဆက်မတက်နိုင်တော့မှာ စိုးလို့

ကျန်တဲ့ လူတွေက ကြိုးတုတ်ပြီး တွဲခေါ်သွားတာ”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချမိတယ် ...။

“ကြိုးကြီး တုတ်လို့ဗျာ။ ကြည့်လို့ မြင်လို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဘာမကောင်းစရာ ရှိလဲကွ၊ သူကတောင် အဲဒီလူတွေကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ် ...”

“အင်း ကျွန်တော် တစ်ခု သိလိုက်ပြီ”

“ဘာသိတာလဲ ...”

“*ဖြေ ... ကျေးဇူးတရားဆိုတာ ကြိုးလို တုပ်ထားတတ်တယ် ဆိုတာကိုပါ ...*”

တရွေ့ရွေ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မြို့ထဲဘက် ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“စည်တယ်နော် ...”

“အေး ... စည်တယ်”

“ဝွံတွေ လမ်းတွေလည်း ရှိသလိုပဲ ...”

မိတ်ဆွေက နားစွင့်ထောင်လိုက်ပြီး ....

“ငါတော့ .... ဘာသံမှ မကြားပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ...၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆိုင်းသံ ဗုံသံ ကြားလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဝတ်စား ပြင်ဆင်လာပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ပြောတာ ....”

“ဟိုရှေ့မှာ လူတွေ အုံလို့ပါလား ....”

“အေးဗျ ...၊ ထုံးစံအတိုင်း သွားကြည့်လိုက်ကြရအောင်”

အဲဒီ နားကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြတယ်။ အနားရောက်မှပဲ သိတော့တယ်။

“ဟာ .... နွားရိုင်းသတ်ပွဲပဲကွ”

“ဟာ ... မကြည့်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်မချမ်းသာ စရာကြီး”

အဲလို ပြောတာ ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲမှာ ထော်လော်ကန့်လန့် ဖြစ်နေပါတယ်။

ကြည့်လေ ...။

နွားရိုင်းသတ်ပွဲကို မကြည့်ဖြစ်ကြတော့ဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခဏထိုင်နား ကြတယ်။ ကျွန်တော်က တိုးတိုးညည်းမိလေရဲ့ ....။

“အနီရောင်ချင်းတောင် မတူဘူးဗျ ... နော် ...”

“ဘာမတူတာလဲ ....။ ဘာ အနီရောင်လဲ ...”

“ဪ ... နားရှိုင်းသတ်သမား သုံးတဲ့ အဝတ်အနီရောင်နဲ့ သူနာပြု
ကြက်ခြေနီတွေရဲ့ တံဆိပ်အနီရောင်ကို ပြောတာပါ ...။ ပြဒါးတစ်လမ်း
သံတစ်လမ်းလိုပါပဲဗျာ ...”

နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ ၁၈၈ တိတ်ဆိတ်
သွားတယ်။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်က ....

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘယ်ကို ဆက်သွားချင်သေးလဲ”

“ဘယ်ကို ဆက်သွားရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဘာကို လေ့လာချင်သေးလဲ ....”

“ငါကွာ ... သူတို့ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တတွေ ဘယ်က ဆင်းသက်တယ်ဆိုတာ
သိချင်တယ် ...။ သူတို့ရဲ့ ဒဿန၊ သူတို့ရဲ့ အတွေး အခေါ်ကို လေ့လာချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ...”

ကျွန်တော်တို့ “အတွေးအခေါ်” ရပ်ကွက်ဘက်ကို ဦးတည်ခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ အနေအထားတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို
ခန့်မှန်းရမှာပဲ ...။ ဆွေးနွေးဖို့တော့ စိတ်မကူးပါဘူး ...။

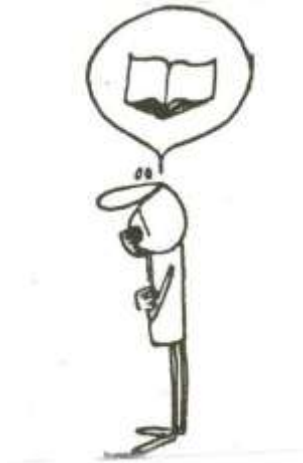
“ခင်ဗျား သဘောပါပဲဗျာ ...”

(၈)

“အသေအချာ တွေးခေါ်နေတာကွ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ အနားကတောင် ဖြတ်မလျှောက်ရဲဘူး ...။ သူ့ အတွေးတွေက ဆွေးမြေ့နေတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ရဲ့ ကတ်ထူဖုံးကြီးလို ဘုတ်ခနဲ ကြွေကျလာမှာ စိုးလို့။

“ဒီနားကနေပဲ နည်းနည်း အကဲခတ်ရအောင်ကွာ ..”

“ကောင်းပြီလေ ...”

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကလေးငယ် တစ်ယောက်က အဲဒီ လူရဲ့ အနောက်ကို တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ် ဝင်ရောက်တာကို တွေ့ရတယ်။

“ဟ ... ဟ ... ဒီကလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိဘူးလေ ...”

အတွေးအခေါ် သမားကြီးကတော့ မသိရှာပါဘူး။ သူ့ အတွေးနဲ့ သူပဲ လူလုပ်နေတယ်။ ကောင်းကင်ကြီးလို တည်ငြိမ်ပြီး ပင်လယ်ကြီးလိုလည်း ဘောင်ဘင်တွေ ခတ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ...။

ကလေးငယ်က သူ့ အတွေးထဲက စာအုပ်ကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲယူလိုက်တယ်။

“ဟ .. ဟ ... ဟဲ့ ...”

ကလေးငယ်က စာအုပ်ကို သယ်ပြီး တချိုးတည်း ပြေးပါတော့တယ်။

“ဟေး ... ”

အတွေးအခေါ်သမားကြီးကလည်း ကလေးငယ်နောက်ကို တရှူးထိုး ပြေးလိုက် ပါတယ်။

ကလေးငယ်ကလည်း လှည့်မကြည့်စတမ်း ပြေးလေရဲ့။

အတွေးအခေါ်သမားကြီးခမျာမှာ မမီလိုက်ရှာပါဘူး။

စာအုပ်နဲ့ အတူ ကလေးငယ် လွတ်မြောက်သွားတယ် ...။

အတွေးအခေါ်သမားကြီးခမျာမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ရှာတယ်။ ကျွန်တော်က သိပ်မနာလှ၊ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်နေမိတယ်။ မိတ်ဆွေကတော့ အတွေးအခေါ် သမားကြီးကို ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ရောသောပေါသော သွားလုပ် လေရဲ့ ..။

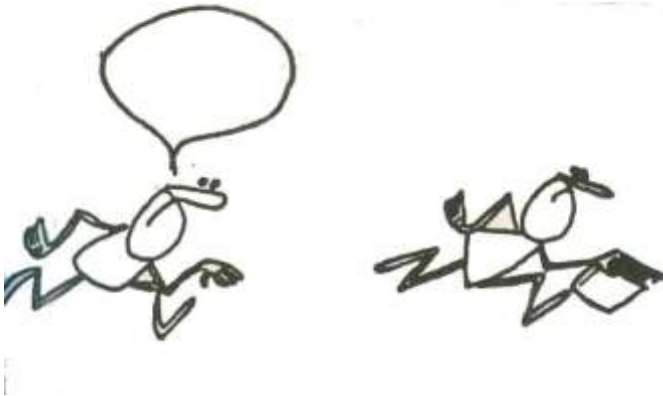
“တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကလေးပဲဗျာ ..”

“အေးဗျာ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အတွေးတွေတောင် မှိန်သွားပြီ”

“ဒါထက် ... ဆရာကြီး အကြိတ်အနယ် စဉ်းစားနေတဲ့ အဲဒီ စာအုပ်က ဘာစာအုပ်များလဲဗျ”

အတွေးအခေါ်သမားကြီးက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ ချတယ်။

“မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ ...၊ အရမ်းတွေးခေါ်ရခက်တဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ ...”

အတွေးအခေါ်သမားကြီးက စကားပြောချင်စိတ် သိပ်ရှိပုံမပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော် တို့လည်း အလိုက်တသိနဲ့ ကိုယ့်လမ်းကို ဆက်ထွက်ခဲ့တယ်။

လမ်းထိပ်မှာ စာအုပ်ဆွဲပြေးတဲ့ ကလေးငယ်ကို တွေ့လိုက်ကြပါတယ်။ မိတ်ဆွေက ..

“မင်းကွာ .... တော်တော် နောက်တဲ့ ကလေးပဲ၊ ဘာကိစ္စ သူ စဉ်းစားနေတဲ့ စာအုပ်ကို ဆွဲပြေးရတာလဲ ...”

ကလေးငယ်က ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်ပါတယ်။

“ဦးလေးကြီး ဘာသိလို့လဲ ....၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် စာအုပ်ဗျ”

“ဟေ...”

မိတ်ဆွေရဲ့ မျက်လုံးက အံ့သြမှုတွေနဲ့ ခါးကုန်းသွားတယ်။

အတွေးအခေါ်သမားကြီးကတောင် အရမ်းတွေးခေါ်ရခက်တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ စာအုပ်ဟာ ဒီကလေးငယ်ရဲ့ စာအုပ် ဆိုတော့ သူ အံ့သြတာ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

“အဲဒါ .... မင်း စာအုပ်၊ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...၊ ကျွန်တော့် ကျောင်းသုံးစာအုပ်”

“ဟေ ...”

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တယ်။ ကလေးငယ်ကို သူ ဆက်မေးလေရဲ့ ...။

“အဲဒါ ... မင်းရဲ့ ကျောင်းသုံး စာအုပ် ဟုတ်လား ..၊ ဘယ်လို စာအုပ်လဲ ...။ ဘာစာအုပ်များလဲ ...”

“ရေးတောင် မရေးရသေးပါဘူးဗျာ၊ ဗလာစာအုပ်ပါ ..”

စကားအဆုံးမှာ ကလေးငယ် ထွက်သွားတယ် ...။ မိတ်ဆွေရဲ့ မျက်နှာက မဲ့မဲ့ကြီးဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းလည်း ညည်းတွားတယ် ... ရယ်လည်း ရယ်တယ်။

“ဪ ... အတွေးအခေါ်သမားကြီးက ဗလာစာအုပ် အကြောင်း စဉ်းစားနေတာကို ...၊ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှ ရေးမထားလို့ သူ အတွေးရ ကြပ်နေတာကို ...။ ဟိုးဟိုးဟိုး ....”

အောင်မြင်ခန့်ညားတဲ့ သူရယ်သံကြီးနဲ့ အတူ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒဿန ရပ်ကွက်ထဲကို မစို့မပို့ ဝင်မိရက်သား ဖြစ်နေပါပြီ။

အိမ်တစ်အိမ်ဘေးနားက အဖြတ်မှာ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို နံရံ ထက်မှာ မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ ပန်းချီကားရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာလည်း .... သိပ္ပံ ဒဿန ပညာရှင်လို့ ယူဆရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက် ...။

“ဟေ့ကောင်၊ ဟိုမှာ မိုနာလီဇာ ပန်းချီကားကွ ...”

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

“အင်း ... မြင်သားပဲ၊ သူ့ထက်စာရင် သူ့ရှေ့က လူကြီးကို ကျွန်တော် ပိုစိတ်ဝင်စားတယ် ...”

“အေး ... ငါလည်း အဲလိုပဲကွ ..”

“အဲဒီ လူကြီး ဒီပန်းချီကားကို ဘာလုပ်မလို့လဲ မသိဘူး”

သူ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ ဘာပုလင်းလဲ မသိဘူး”

“အင်း ... ပန်းချီကားကို သူ ဝှမ်းနဲ့ သုတ်တော့မယ် ထင်တယ်”

“ဟော ... ဟော ... လုပ်ပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ပြောလို့မှ မဆုံးသေးပါဘူး ...၊

လူကြီးမင်းက

မိုနာလီဇာကို

သူ့ လက်ထဲက ဝှမ်းနဲ့

အတင်း သုတ်ပါတော့တယ်။

အမှတ်မထင် ဆက်ကြည့်နေမိရင်းက

အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကို

ကြုံကြရပါတော့တယ်။

“ဟ ... မိုနာလီဇာက ပြုံးလာတယ်ကွ”

“ဟာ .... အေးလေ ... ဟုတ်ပ”

ထူးဆန်းလှတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ ....။ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့တဲ့ အတွက်
လူကြီးမင်းဆီ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက် မေးလိုက်ရပါတယ်။

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာများလဲဗျာ ...”

သူက ခန့်ခန့်ကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီး ပြန်ဖြေပါတယ်။

“သူ့ အပြီးကို ... စင်ကြယ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာ ...”

“ဗျာ ...”

ကျွန်တော်တို့ နားမလည်သေးမှန်း သိလို့ သူက ဆက်ရှင်းပြပါတယ်။

“မိုနာလီဇာက အစတည်းက ပြီးနေတာပဲ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒါပေမယ့် သူ့ အပြီးက မစင်ကြယ်ဘူး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘယ်လိုများ ဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“သူ့ အပြီးမှာ .... အောက်စီဂျင် အားနည်းပြီး ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် ဓာတ်တွေ ရောပါနေတယ် ..”

“ဗျာ ...”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေတဲ့ ပါးစပ်တွေကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး ... ခေါင်းတစ်ချက် ညှိမ့်ပါတယ်။ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်တယ်။

“အင်း .... လောကကြီးကိုကလည်း ဆန်းကြယ်ပါတယ်လေ ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ... ခင်ဗျ”

“မောင်ရင်တို့ရဲ့ ပါးစပ်တွေကို ကြည့်ပြီး .... ကျုပ် အတွေးတစ်ချက် ရလိုက်လို့ ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ဪ ... ကျုပ်စဉ်းစားလိုက်မိလို့ပါ။ လူမှာ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်း ရှိတဲ့ သွားတွေက ဘာသံမှ မထွက်အောင် တိတ်တိတ်ကလေး နေကြသလောက် တစ်ချောင်းတည်း ရှိတဲ့ လျှာက တော်တော်စကား များပါလား ဆိုတာကိုပါ ....”

“ဟင် .... ဟုတ်ပါရဲ့”

“ပညာရှိ ပီသပါပေတယ် ဆရာကြီးရယ် ...၊ ပြောင်မြောက်ပါပေတယ် ....”

“ခု .... ဒီ မိုနာလီဇာကို .... ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုက်ဓာတ်တွေ ဖျက်ပြီး၊ အောက်ဆီဂျင်သန့်သန့် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်တယ်။ မောင်ရင်တို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ...။ သူ့အပြီးက ပိုပြီးလာတယ်။ ဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာမြင်ရင် ကျုပ်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိမ့်မှာ သေချာတယ်။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ....”

ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်ရယ်မိလိုက်ကြပါတယ်။

“ဟား ... ဟား ..... ဟား ....”

“ဟီး ... ဟီး ..... ဟီး ...”

ပြီး .... လူကြီးမင်းရဲ့ ရှေ့က ခွာလာခဲ့ကြတယ်။

လျှောက်လာကြရင်းနဲ့ အမြင်ဆန်းတဲ့ တိုက်တာ အိမ်ခြေတွေ ရှိရာဘက်ကို ရောက်လာတယ်။ မြေပုံကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဒါ ... သိပ္ပံ ဒဿန ပညာရှင်တွေနေတဲ့ အစုပေါ့”

“ဪ .... ဪ ....”

လာရင်းရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း စပ်စပ်စုစု လိုက်ကြည့်ရင်း သဘောကျစရာ
ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ရပြန်လေတယ်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ....”

“အင်း ... တွေတယ်”

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်နဲ့ လူတစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ထိုင်နေကြတယ်။ စက်ရုပ်က
စာဖတ်ပြီး လူက တိတ္တိကြည့်နေလေရဲ့ ...။

လူဆီက ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ စက်ရုပ်က စာဖတ်ရင်း ရေရွတ်နေလေရဲ့ ....။

မြန်မာပြည်က သီချင်းပဲ ....

“ဂန္ဓမာတောင်၊ လိုဏ်ချောင်မှတ်နန်း၊ ဂူငယ်တွင်၊ မွေးတကြူကြူ။ မဇ္ဈတည့် နတ်ပန်းပင်
...။ အင်း ... ဒီစာအုပ်မှာ ရေးထားတာ တစ်မျိုးပါလား ...။ ရေးသူကို ...
“မြဝတီမင်းကြီးဦးစ” တဲ့ ...။ ဟိုတလောက ဖတ်တဲ့ ကျမ်းမှာတော့ “ရွှေတိုက်စာရေး
ဦးမင်း” ရေးတယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ တစ်နေ့ကပဲ မိတ်ဆွေကြီး KG - 28 ကတော့

“သံတော်ဆင့် ဦးအောင်ပန်း” ရေးတယ်လို့ အခိုင်အမာ ပြောပြန်ရော ...။ MK - 14 ကကျတော့ “ဇေယပတေ” ရေးတယ်ဆိုပြီး အထောက်အထားတွေနဲ့ တင်ပြတယ်။ အင်း ... စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ၊ အနုပညာ ဆိုင်ရာ စက်ရုပ်များ နီးနှား ဖလှယ်ပွဲမှာတော့ ကြည့်ကောင်းဦးမယ် ထင်တယ် ....”

ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်နားတောင် ကိုယ်မယုံပါဘူး။ ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ...။ သူ အနှောက်အယှက် မဖြစ်အောင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဗျ ...”

မိတ်ဆွေက သူ့ဆန္ဒကို လေသံတိုးတိုးနဲ့ ဖွင့်ဟပါတယ်။

“ငါ သိပ္ပံရပ်ကွက်ဘက်ကို ရောက်ချင်ပြီ ...”

“အင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုက နယ်ပြောင်းသွားပြန်ပြီ၊ သွားလေ ... ဒီဘက်က ထွက်ကြမယ်၊ လာ ...”

အဲဒီလိုနဲ့ သိပ္ပံရပ်ကွက်ဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ....

သိပ္ပံရပ်ကွက်ဘက်ကို ရောက်ခဲ့ကြပါလေရော ...။

(၉)

သိပ္ပံ ရပ်ကွက်ရဲ့ အဝင်ဝမှာ ဆေးကုခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရပါတယ်။ စက်ရုပ်က စက်ရုပ်ကို ပြန်ကုပေးနေတာပါ။ မြင်ရခဲတဲ့ မြင်ကွင်းမို့လို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

ဆရာဝန် စက်ရုပ်က လူနာစက်ရုပ်ကို မေးတယ် ...။

“အခုရော ... နေရ ထိုင်ရတာ ဘယ်လိုနေလဲ ....”

လူနာ စက်ရုပ်ရဲ့ ပြန်ဖြေသံက အားနည်းတုန်ဖျော့နေတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ .... နည်းနည်းတော့ သက်သာလာပါပြီ ဒေါက်တာ ...”

ဆရာဝန် စက်ရုပ်က သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား သတိထားဖို့ ကျွန်တော်တစ်ခုပြောမယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဒေါက်တာ ...”

“ဆင်ခြင်ဖို့ပါ ....”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆင်ခြင်ပါမယ် ....၊ ဒေါက်တာ ပြောပါ”

“လူတွေနဲ့ သိပ်မပေါင်းနဲ့ဗျ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်လည်း သင်ခန်းစာရပါပြီ ...”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ အဲလိုပဲ သင်ခန်းစာ ယူတတ်ရမယ်၊ လူတွေနဲ့ ဆက်ပေါင်းနေဦးမယ် ဆိုရင်တော့ အခုလိုပဲ ခင်ဗျားကျောကို ဓားနဲ့ ထပ်အထိုးခံ နေရဦးမှာပဲ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ ...၊ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့လျှောက် သတိကြီးကြီး ထားပါတော့မယ်”

“အေးဗျာ ... အဲဒါပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကလဲစားလည်း ချေမနေပါနဲ့တော့ ... သံသရာ ရှည်နေလိမ့်မယ်၊ စက်ရုပ်ဆိုတာ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ ...”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီ ဆေးခန်းရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့ကြရတယ်။

ကျောခိုင်းလာခဲ့ရပေမယ့် ကျောလုံပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ စားတွေမှ မရှိဘဲ ...။

လမ်းကွေ့တစ်ခုမှာ ထိပ်အိမ်ထဲက အော်သံတွေကို ကြားရပါတယ်။

“ဟေ့ ... ဘီ ၁၂၃၁၉”

“ခင်ဗျာ ...”

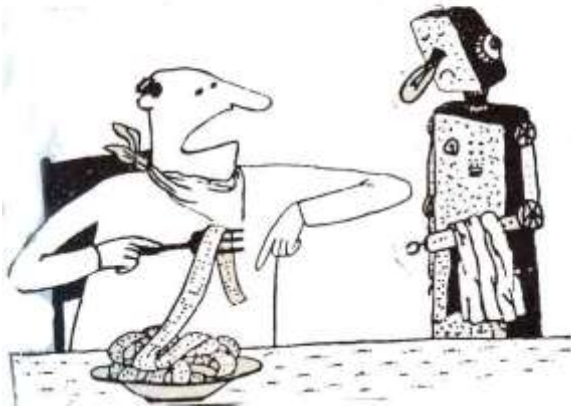
“ဒီကို လာစမ်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လာပါပြီ ...”

ထမင်းစားပွဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်တာပါ။ ဘီ ၂၃၁၉ ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်က ရှိရှိကလေး ရောက်လာတယ် ..။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောတယ်။

“ငါက ဒါတွေကို စားရမှာလား”

“သခင်သဘောပါပဲ ...”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပိုပြီး ဒေါက်သွားတယ်။

“ဘာကွ”

ဘီ - ၁၂၃၄ ကတော့ မျက်နှာသေးလေးနဲ့ပေါ့ ...။

ရှင်းပြရှာတယ်။

“စားကြည့်ပါဦး သခင် ...၊ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ပါ ...”

“ဒါ .... မင်း ဘာသဘောလဲကွ”

“ဒီလိုပါ သခင် ...။ သခင့် ပန်းကန်ထဲက စက္ကူတွေက ဝါးက ထွက်တာပါ။ မျှစ်ကလည်း ဝါးက ထွက်တာပါပဲ။ ဒါ ... မျှစ်အရာသာ ရှိတဲ့ စက္ကူတွေပါ။ စားလို့ အဆင်ပြေမှာပါ ...”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

လမ်းမ တစ်နေရာမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။

မိတ်ဆွေက ....

“ဒီ ရပ်ကွက်မှာ သိပ္ပံပညာ အတော်တိုးတက်တာပဲနော် ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

လူတွေလည်း စက်နဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်ကြတယ်”

မိတ်ဆွေက အားမနာ ပါးမနာ ဆက်မေးတယ်။

“လူတွေရဲ့ စွမ်းရည် ကျမကုန်ဘူးလား ...”

“ဘာလို့ ကျနေမှလဲ ...”

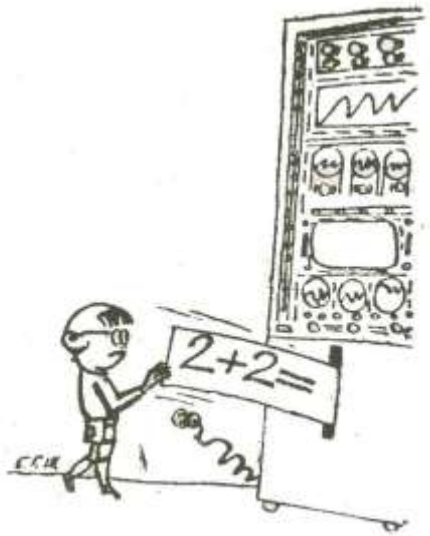
“အတွေးအခေါ်တွေ စိတ်စွမ်းသတ္တိတွေလေ ...”

“အို .... ဘာလိုကျရမှာလဲ၊ မကျပါဘူးဗျ”

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ...

ကွန်ပျူတာနဲ့ အမေးအဖြေ လုပ်နေတဲ့

ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီ မြင်ကွင်းကြောင့် မိတ်ဆွေက စကားတစ်ခွန်း ထောက်တယ်။

“ဟိုမှာကြည့်ပါဦး ....၊ နှစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်လဲ ဆိုတာ ကွန်ပျူတာကို မေးနေရတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မတွက်နိုင်ဘူးလား ...”

“အဲ .....

တစ်ဘက်သားမှာ အဖြေရ ကြပ်ရှာပြီ ...။

“ခင်ဗျား ပြောတော့ လူစွမ်းရည်တွေ မကျဆင်းပါဘူးဆို ...”

မိတ်ဆွေရဲ့ စကားကြောင့် တစ်ဘက်လူမှာ မျက်နှာကြီး နီလာတယ်။

“မဆိုင်ပါဘူးဗျာ ....၊ အခု ဒီ ကျောင်းသားလေးကကို ညံ့ လွန်းတာပါ။ ဒီလောက် မေးခွန်းကို ကွန်ပျူတာဆီ မေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ နှစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆိုတာ လူတိုင်း သိတာပဲ”

စကားအဆုံးမှာ နှာခေါင်းကြီး စူပူ စူပူနဲ့ ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသားလေးဆီ ရောက်သွား ကြတယ်။

ကွန်ပျူတာက ကျောင်းသားလေးကို အဖြေတွေ ထုတ်ပေး ပြီးပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားလေး ခမျာ အဖြေမှန်ကို ရွေးလို့ မရသေးပါဘူး။

$$2 + 2 = 1 + 3$$

$$2 + 2 = 5 - 1$$

$$2 + 2 = 2^2$$

$$2 + 2 = 16 + 4$$

$$2 + 2 = 2 \times 2$$

“ဟေ့ .... ကလေး”

“ဗျာ ...”

“ဘယ်လိုလဲကွ ...၊ ခုထက်ထိ အဖြေမရသေးဘူးလား .....

ကျောင်းသားလေးက ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်မကြည့်အားဘူး။ အဖြေစာရွက်တွေ ရှေ့မှာ သူ့ ခေါင်းကို တပြင်းပြင်း ကုတ်တယ်။

“စက်ပျက်နေလား မသိပါဘူးဗျာ ...၊ ခုထိ အဖြေမရဘူး”

“ဒါတွေက အဖြေတွေ မဟုတ်ဘူးလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ...၊ အဲဒီ အဖြေတွေ မှားနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်”

“ဟေ ....”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

မိတ်ဆွေက ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ....၊ ဆိုစမ်းပါဦး .....”

ကျောင်းသားလေးက သူ့ မျက်မှန်ကို ပြင်တပ်လိုက်တယ်။

မျက်မှန်ထဲက မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို “ရုံ” ကြည့်တယ်။

“ဦးလေးကြီးတို့ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ ....”

“အေး .... ဆိုစမ်းပါဦး”

“တစ်နဲ့ တစ်ပေါင်းရင် နှစ်မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါဆို .... အစဉ်လိုက်အတိုင်း သွားရမှာပေါ့ဗျာ၊ နှစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းရင် “သုံး” ဖြစ်ရမှာပေါ့ ....၊ သုံးနဲ့ သုံးပေါင်းရင် “လေး” ဖြစ်ရမှာပေါ့ .... မဟုတ်ဘူးလား ...”

“ဟေ .... အော် .... အေး ....”

မိတ်ဆွေက အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသား လေးရဲ့ စကားကို ဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။

“အေး .... ခုနက လူတစ်ယောက်ကလည်း မင်းလိုပဲ ပြောသွားတယ်။ နှစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းရင် “သုံး” တဲ့ ...။ မင်းလောက်တော့ မပြည့်စုံဘူး။ သုံးနဲ့ သုံးပေါင်း လေးဆိုတာတွေ အစဉ်လိုက်သဘော ဆိုတာတွေ မပါဘူး။ မင်းကတောင် သူ့ထက် ပိုမြင်တတ်သေးတယ်”

“အဟဲ့ ...”

ကျောင်းသားလေးက သူ့ကော်လာကို ပင့်တင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အရပ်မြို့တော်ထဲမှာ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေနဲ့ ကိုယ်ပဲ ဆက်လျှောက်နေကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် ....”

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်ကို စကားပြောဖို့ အသံပြုပါတယ်။

“အင်း .... ပြော ...”

“မင်း .... ဘယ်လိုမြင်လဲ ...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ဒီ ရပ်ကွက်က လူတွေရဲ့ ဉာဏ်ပညာ အနေအထားကိုလေ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲတောင် မသိပါဘူးကွာ ....၊ မပြောတတ်တော့ပါဘူး ...”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ ...”

“အင်း ... ပြော ...”

“လူက စက်ကို ခိုင်းနေနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အနေအထားကတော့ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အနေအထားပါပဲ ....”

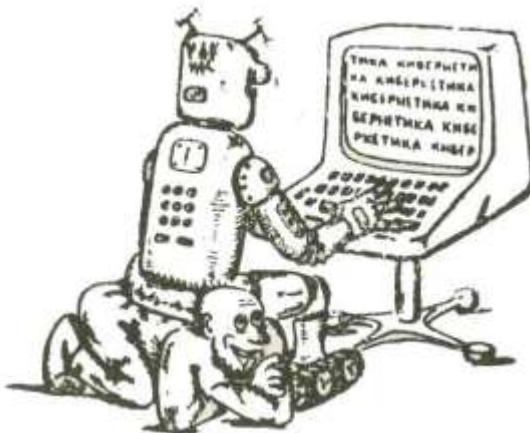
သူ့ စကားကို ထောက်ခံဖို့အတွက် ကျွန်တော် အဆင်သင့် မဖြစ်ဘူး။ ခေါင်းရှုပ်ထွေးပြီး ချီတုံချတုံ စဉ်းစားနေဆဲမှာ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဝုတ်တာပေါ့ဗျာ ... ဝုတ်တာပေါ့။ လူက စက်ကို ခိုင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အနေအထားပေါ့ ...”

လမ်းနံဘေး အလုပ်ခန်းတစ်ခု ထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံပါ။ ဒါပေမယ့် မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေတယ်။

အသံက အောက်ဘက်ယွန်းယွန်းဆီက ထွက်လာတာပါ။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြင်ရတယ်။ လူတစ်ယောက်ရယ် ... အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ရယ် ...။

ဒါပေမယ့် ...

ကျွန်တော်က “ဘယ်လိုလဲ” ဆိုတဲ့ မျက်နှာ အမူအရာမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေကို လှည့်ကြည့်တယ်။ မိတ်ဆွေက နှစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆိုတဲ့ မျက်နှာ အမူအရာမျိုးနဲ့ ပြုံးပြတယ်။ ပြီး ....

“ဒီရပ်ကွက်ကနေ ထွက်ကြည့်ပါစို့ကွာ ...”

“သင်မြတ်ကြောင်းပါ ....”

မိတ်ဆွေက သူ့ ပြင်သစ် ကဏတ်ထဲက စာသားတစ်ကြောင်းကိုလည်း မချီသွားဖြီ ရွတ်ဆိုလေရဲ့ ....။

“ဒါဟာ အိပ်မက်ပဲ ...၊ ကြေကွဲမှုတွေ ဖြစ်လာခင် ဒီ အိပ်မက်ကို ဆက်မက်ကြစို့ ...”

(၁၈)

လျှောက်လိုက်ကြတာ ..... ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိကြပါဘူး။ နောက်မှ ကောင်းကင်ပေါ်က ငှက်တွေရယ် ....၊ ဟိုထောင့် ဒီထောင့်က ကြားလိုက်ရတဲ့ တိုးတိုးကျွတ်ကျွတ် အသံတွေရယ်ကြောင့် သတိထားမိလိုက်တယ် ...။

“ဟေ့လူ .... ဟိုမှာ ငှက်တွေကို ကြည့်စမ်း ...”

“အေး ... မြင်တယ်ကွ၊ သူတို့ စာလုံးဖော်ပြီး ပျံနေတာ”

“ဘယ်သူ့ကို ပျံပြတယ် ထင်လဲ ....”

“ငှက်ပစ်သမားကိုပေါ့ကွ ...”

ငှက်တွေက “We See You” “မင်းကို ငါတို့ မြင်တယ်” လို့ စာသားဖော်ပြီး ပျံပြနေတာပါ။

WE
ARE
YOU

ငှက်ပစ်သမားများလည်း ကသိကအောက် ဖြစ်နေရှာတယ်။

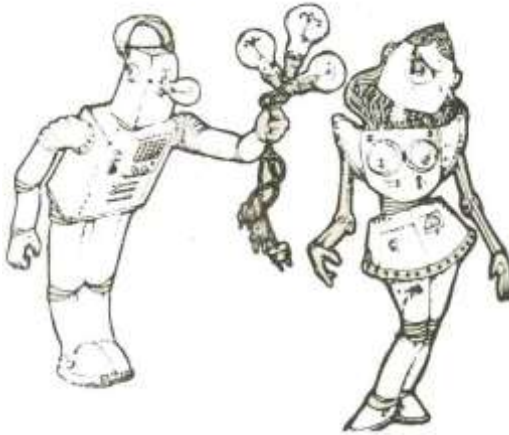
ဒါပေမယ့် ...

သူ့ အပြင် တခြား ကသိကအောက် ဖြစ်နေသူတွေရဲ့ အသံတွေကိုလည်း ကြားရတယ်။

“ဟင် ... ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး ...၊ ဒီကို မြင်တယ်လို့ ပြောနေတယ် ...၊ ဖယ် ... ဖယ် ... လူကြီး သိပ်ကဲမနေနဲ့၊ ခပ်ခပ် ....”

အတွဲပေါင်းများစွာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရတဲ့ အနေအထားပါပဲ ...။

“ဟေ့ကောင် ...”

“ပြော ....”

“ခုမှပဲ သိတော့တယ် ...”

“ဘာလဲ ...”

“ငါတို့ ရောက်နေတာ ချစ်သူ နယ်မြေကွ ...”

ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းအတွေးရ ကြပ်သွားတယ်။

“ခင်ဗျား လေ့လာချင်သေးလား ....”

“အင်း .... လေ့လာချင်တာပေါ့ ...”

ကျွန်တော် အတွေးရ ကြပ်တာလဲ အဲဒီ ကိစ္စပါပဲ။

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦး ...။ ခင်ဗျားက ဘယ်လို လေ့လာမှာလဲ။
အတွဲလိုက်ချောင်းမှာလား ...”

လက်နဲ့ အပွတ်ခံရတဲ့ ပူပေါင်းလို သူ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်သွားပါတယ်။

“အင်း .... အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ ....”

“ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ ....”

“ဒီလိုပဲ .... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရင်း တစေ့တစောင်း လေ့လာ သွားကြတာပေါ့ ...”

“အင်း .... ကောင်းပြီလေ”

ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ပြီး ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ ကိုယ် လိုက်ကြည့်ကြရပါတယ်။

ကိုယ့် အတွေးနဲ့ကိုယ် ....

ကိုယ့် ဖိလင်နဲ့ ကိုယ် ....

ချိုမြိန်နေကြပါရဲ့ ....

တချို့လည်း ခုမှ ရည်းစားစကား စပြောကြရုံ ရှိသေးတယ်။

စက်ရုပ်ဖိုက ...

“တို့ကို ချစ်ရင် ... ဒီပန်းကလေး ပန်ဆင်ပါကွယ် ...”

“မစောလွန်းဘူးလား ...ရှင်ရယ် ...”

စက်ရုပ်ဖိုက မလှမ်းမကမ်းက လျှောက်လာနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို အဓိပ္ပါယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်ရင်း ....

“တော်ကြာ ... သူများ ဦးသွားမှာ စိုးတယ် ...”

စက်ရုပ်မက နွဲ့ပြတယ်။

“အို ... ကွယ် ...”

ကျွန်တော်က “ခံရတာပဲ” လို တီးတိုးပြောတော့ မိတ်ဆွေကလည်း ...

“အေးလေ ...၊ သူ့ စက်ရုပ်မကို ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

တစ်နေရာ ရောက်တဲ့အခါ တေးထပ်ရွတ်သံ တစ်ခုကို ကြားတယ်။

လှမ်းမြင်နေရတာက လူတစ်ယောက် ... သူ့ အိပ်မက်တွေ ပန်းပွင့်နဲ့ ဆောက်မလို့ ထင်ပါရဲ့ ...။

တေးထပ် ရွတ်သံက သူ့ဆီက ပျံ့လွင့်လာနေတာပါ။

သူ့ ချစ်သူကို ရည်ရွယ်ပြီး ပန်းတွေ ခူးနေတာ ဖြစ်မှာ ....။

အမှန်တော့ သူတို့ အရပ်ဘာသာ ဗေဒနဲ့ ဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ ကဗျာပါ ....။

ဆီလျော် ကိုက်ညီမယ့် မြန်မာကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အစားထိုး ဖော်ပြလိုက်တာပါ။

"ကောင် ခြောက်ဆယ်လေးရပ်

သွေးထပ်ထပ် ရှပ်ညီ

ရှေးနှိပ်တံထုတ်မှီသည်

ဇုဿတီထွတ်ထား

ပိမ္မာနတ် ကိန္နရီလို

http://mmteas.ho.com

တသိက္ခိတော့မမှား

ဥမ္မာဒရဏမယ်နယ်

နရှာတယ်အသား

သမုနွယ်နှုတ်ဖျားက

ပတ္တမြားသဖွယ်

ကြယ်ဥဂ္ဂါညဉ့် ရောင်မီးလိုပ

ခင့် မောင်ကြီး ထင်လိုက်လှပါတော့တယ်

မြင့်ဆောင်ထီးညောင်လယ်မှာ

ရှုစွယ် ပဝင်းလို့

လမင်းထက်နှစ်လေးသာ

အေးမြလိုက်တာ

မြင်ရသူဘေ သက်သာတယ်

ရွှေမျက်နှာ ကြည်လွန်းလှလေး”

“သူ ရည်းစားက တော်တော်လှတယ် ထင်တယ် ...”

“အင်း ... လိုက်ကြည့်ရအောင် ...”

သူ ပန်းတွေ ခူးပြီးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်က မသိမသာ လိုက်ကြည့်ကြပါတယ်။

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

တကယ်ပဲ သူ ပန်းတွေပေးတဲ့ ကောင်မလေးက လှနိုင်လွန်းပါတယ်။

“ငါ ထင်သားပဲ ....၊ ပန်းလည်း စိုက်တယ်၊ ကဗျာလည်း ရွတ်တယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တော်ရုံ တန်ရုံလှတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ...။ တော်တော်ကြီးကို လှလို့ ကြိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ...။”

အရေးထဲ သူက သူ့ကိုယ်သူ အမွှမ်းတင်နေသေးတယ်။ “ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ်” တီဗွီ အစီအစဉ်ထဲက လေယူလေသိမ်းမျိုး ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားတယ်။

“ကဲကဲ .... သုံးမိနစ် ပြည့်သွားပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ တီးခတ်မှုကို ရပ်လိုက်ပါတော့
....”

ပန်းကလည်း လှတယ် ...။ ကောင်မလေးကလည်း လှတယ်။

ပန်းပေးသူရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကရော လှပတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်လာနိုင်မလား
...။

ကျွန်တော်တို့ မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပါဘူး ...။

ဆက်လျှောက်ရင်းနဲ့ မြက်ခင်းပြင် တစ်ခုစီ ရောက်သွားကြတယ်။

နေရာက ချစ်သူနယ်မြေ ဧရိယာပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာလဲ ချစ်သူတွေ
ဖြစ်မှာပါပဲ ....။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝက ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင်
တွန့်ခြောက်အိတွဲနေတယ်။

“ဟင် ... သူတို့ သမီးရည်းစားက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ...”

မိတ်ဆွေက မယုံမကြည် ရေရွတ်ပါတယ် ....။

သူတို့ ဘာသာ ဖြစ်နေကြတာ ကျွန်တော်နဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြီတဲ့ လှည့်ကြည့်ပါတယ် ...။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ ....”

သူက လက်မခံပါဘူး ...။ ခြေခါခါ လပ်ခါခါ ပြန်ငြင်းပါတယ်။

“ဘာလို့ ဖြစ်ရမလဲကွာ ...။ အဓိပ္ပါယ် မရှိတာ ...”

“ချစ်သူသက်တမ်း ရှည်လေလေ ... သံယောဇဉ် ခိုင်လေလေ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ...”

“ဘာလို့လဲ ....”

သူက ကျွန်တော်ကို မိုက်ခဲ ထွန်းရွှေလေသံနဲ့ မေးပါတယ်။

“ခင်ဗျား ကြားဖူးလား ...၊ Grow up နဲ့ Grow old ဆိုပြီး စကားနှစ်လုံးရှိတယ် ...။ တချို့နေရာတွေမှာ တချို့အရာတွေဟာ သက်တမ်း ရှည်ကြာလာတာနဲ့ အမျှ ဖွံ့ဖြိုးရင့်ကျက်လာတယ်။ Grow up လို့ ခေါ်တယ်။ တချို့ကျတော့လည်း သက်တမ်း ရှည်လာရင် အိုမင်း ရွတ်တွလာတယ် ...။ အဲဒါမျိုးကို Grow old လို့ ခေါ်တယ်။

မိတ်ဆွေရဲ့ မျက်နှာက စိတ်မကောင်းတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ဖြာယှက် ကျတယ်။

“အခု .... ဒါဆို သူတို့က ...”

ကျွန်တော်က စိတ်မသာမယာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ် ...၊ သူတို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝက Grow old ဖြစ်သွားပြီ ...။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ပျက်ညည်းငွေ ကုန်ကြပြီ ...”

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

“ဟင် ...”

မိတ်ဆွေက သက်ပြင်းချတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ သက်ပြင်းက မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျမသွားပါဘူး။ ကမ္ဘာ့လေထုထဲမှာ နှစ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

“လာပါကွာ ... ဒီကပဲ ပြန်ကွေ့ကြရအောင် ...”

“သဘောပဲ ..”

လာရာလမ်းဘက်ကို ပြန်ကွေ့ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

တော်တော်လေး လျှောက်အပြီးမှာ တေးထပ်ရွတ်သံကို ကြားရပြန်တယ်။

“ဤကာယေ အရိုးစု

ပိုး အထုရှစ်ဆယ်

ဆိုးသမု ညစ်တွယ်

ချစ်စဖွယ်မကောင်း

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့အို

တရွေ့ရွေ့ကို တောမျောက်အလောင်း

သေမင်းက မညာယူလျှင်

ခန္ဓာမှ ရုပ်ဟောင်း

မကြာသူ ပုပ်လောင်းလို့

တုတ်ခ နောင်းသဖွယ်

ချစ်တဲ့ သူကွေ့ကွင်း

သေမင်းကွဲပါလိမ့်မယ်

မျက်နှာယုတ် လက်အုပ်ကွယ်သည်၊

စက်ဆုတ်ဖွယ် ရှောင်ရှားလို့

နောင်များကဲ့ပမာ

ဝေးကပယ်ခွာ

တရားနှင့် အသားရှာလျှင်

အလကားဟာ ကောင်ပုပ်လေး”

“စောစောက အသံပါလားကွ”

“အင်း ..”

ဟုတ်ပါတယ် ...။

ကျွန်တော်လည်း မှတ်မိပါတယ်။ စောစောက ပန်းစိုက်သမားရဲ့ အသံပါ ...။

ကောင်မလေးကို ပန်းသွားပေးတာ အဆင်မပြေလာပြန်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ခံလာရပြီ ထင်တယ် ...”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

လမ်းချိုးလေးကို အကွေ့မှာပဲ ...

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အထင်မှန်ကန်ကြောင်းကို

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရတယ် ...။

“တော်သေးတာပေါ့ ...။ သူပျိုးခဲ့တဲ့ ပန်းတွေကို မနွမ်းခင်မှာ အချိန်မီ ပြန်စိုက်ပေးနိုင်လို့ ...”

လမ်းဆုံ လမ်းဝ တစ်နေရာမှာ ခြေစုံရပ်မိကြပါတယ်။ ချစ်သူ နယ်မြေရဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ တစ်ဘက်ရပ်ကွက်ဆီကို အလိုအလျောက် ဆက်ထွက် လာခဲ့ကြပါတော့တယ် ....။

(၁၁)

ပထမတော့ ... အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာရပ်ကွက်မှန်း မသိဘူး။ နောက်မှ ... သဲလွန်စတစ်ခုကို စရတယ်။

“ဟေ့ကောင် .... နားထောင်စမ်း၊ ကဗျာ ရွတ်သံပဲကွ ..”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ချစ်သူ နယ်မြေများ မကုန်သေးဘူး ...”

“ကုန်သွားပါပြီကွာ ...။ ဒါ သူ့ဘေးက ရပ်ကွက်ကွ”

“ဘယ်လိုများပါလိမ့် ...”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားလိုက်ရပါဘူး။ ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ အဝန်းအဝိုင်းကို ရိပ်မိနားလည်လိုက်ကြပါတယ်။

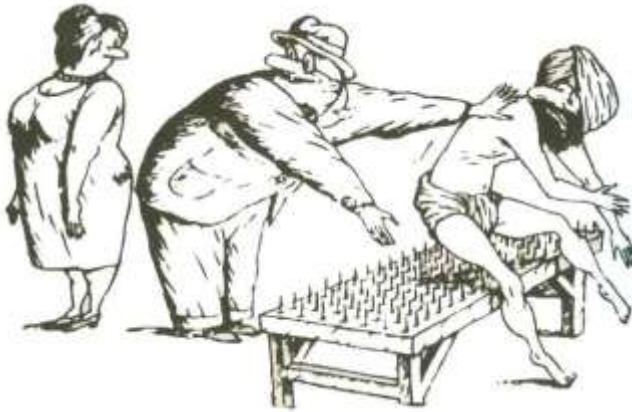
“ဆာဒူးကို ဖယ်ခိုင်းပြီး သူ့မိန်းမကို ဝင်ထိုင်ခိုင်းနေတာကွ”

“ဟုတ်တယ် ....၊ သူ့ မိန်းမကို အချွန်နဲ့ မစနေတာပဲ”

“ဟား ... ဟား .... ဟား ..... ဟား ...”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ....ဟဲ ...”

http://mmteasheop.com

ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သွားကြပါပြီ။

“လက်စသတ်တော့ ... အိမ်ထောင်သည် ရပ်ကွက်ကိုဗျ”

“အေးကွ .... ဒါကြောင့်လည်း ချစ်သူနယ်မြေနဲ့ ဆက်စပ်နေတာ ...”

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ဟား ....”

“ဟဲ ... ဟဲ .... ဟဲ .... ဟဲ ...”

ဘာရယ်မှတော့ မဟုတ်ပါဘူး .... ကျွန်တော်တို့ အူမြူးသွားကြတယ်။

နည်းနည်း ဆက်လျှောက်လိုက်တော့ စောစောက ကြားနေရတဲ့ ကဗျာရွတ်သံ
သဲ့သဲ့ကို သဲကွဲအောင် ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဒီရာသီ နွေပေါက်ရင်

သေမလောက် ကြောက်တယ်

ဖေတစ်ယောက် အားငယ်ကို

ထောက်တွယ်လို့ ရှုစမ်း

နေခြည်ပျောက် တစ်ပွင့်ပူရင်

ခင်လူမှာ သုံးနှစ်မလန်း

သဒ္ဓါ ကြွစက်ညောင်ညာ

မှေးမျက်တောင် ယုက်သန်း

တစ်ကိုယ်ရေ ဆောင်ခန်းမှာ

လောင်ခမန်း အိုက်တယ်။

နေမရွှင် ဖေခင်လူးရ

ရွှေသင်ဖြိုး ပေါက်ပါတော့မယ်

ချွေးဥနှင့် ဆွေးမှုကြွယ်တယ်

လေးပုမယ် ရင်မလို့

ဆင်သတဲ့ ဖွဲ့ပွင့်ငါ

ဆွဲခွင့်မသာ

ငိုလုလု မျက်နှာကို

သက်သာအောင် ယပ်လှဲ့ပလေး”

“အတော်ကောင်းတဲ့ ကဗျာပါလား ...”

“ခံစားချက်တွေ ပေါ်ပါ့ဗျာ ...၊ နေ့ခင်း အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ဒီလူ အတော်လူးလိမ့်နေရပုံပဲ ...”

“အိုဖုန်းလွှာပေါက်တဲ့ အကြောင်းတော့ ကဗျာထဲမှာ မပါဘူးကွ”

“ဒါပေမယ့် ကဗျာက သူ့ မိန်းမကိုတော့ တိုင်တည်ထားတယ်နော် ... ဟဲ ဟဲ ...”

ဖျာပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် လူးလိမ့်နေတာကိုလည်း မြင်ရပါတယ်။

လူက နွမ်းနယ်နေပုံ ပေါ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ...

ဖျာကတော့ အသစ်စက်စက်ကြီး ....။

“ဟေ့လူ တော်တော်ပူနေလား ...”

“အေးဗျာ ... ဒီ အပူဒဏ်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး ....”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမေးကို သူက ညည်းညည်းညူညူ ပြန်ဖြေပါတယ်။

“ခင်ဗျား ဖျာကတော့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ ... အသစ်ကြီး”

သူက ကျွန်တော်တို့ကို ငေါက်ခနဲ ပြန်ကြည့်ပါတယ်။

“စကားပုံ တစ်ခု ရှိတယ်လေ ... ခင်ဗျားတို့ မကြားဖူးဘူးလား ....”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သဘောကျသွားတယ်။

“မကြားဖူးဘူး ... ပြောစမ်းပါဦးဗျ၊ ဘာများလဲ ...”

“Wives and mats best when new တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“မြန်မာလို ပြန်ရရင်တော့ မိန်းမတွေနဲ့ ဖျာတွေဟာ အသစ်ဘဝမှာပဲ အကောင်းဆုံးတဲ့ ...”

“အော် ... အဲလိုလား ...၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မိန်းမကလေး ...”

မေးမယ်သာ မေးရတာ မျက်စိက မြင်ပြီးနေပါပြီ။

မဲ့ပြီးနဲ့အတူ ...

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ် ...။

ဘာစကား ဆက်ပြောရမယ်မှန်းလဲ မသိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဟိုလိုလို သည်လိုလို လုပ်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေရာမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။

“ဟိုး ... ဟိုး ....”

သူက ကျွန်တော်တို့ကို မော်တော်ကား တားသလိုမျိုး လက်နဲ့ လှမ်းတားတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ....”

သူ တင်ပါးကို တစ်ချက်ကုတ်ပြီးမှ ပြန်ဖြေတယ်။

“မိန်းမတစ်ယောက်များ မတွေ့မိခဲ့ကြဘူးလား ...”

“ဘယ်လို မိန်းမလဲ ...”

“ကျွန်တော့်မိန်းမပါ။ ဒီလိုဗျာ ...”

သူက သူ့ မိန်းမရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာတော့ အဲလို ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မပါဘူး။

“မတွေ့ခဲ့မိဘူးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ....”

“ဪ ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားလို့ပါဗျာ ...”

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်လို့လဲဗျာ ...”

“ဒီလိုပါဗျာ ...”

သိပ်မမေးလိုက်ရပါဘူး ...။

သူကလည်း အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပါတယ် ...။

“ကျွန်တော်က ဘောလုံး ဝါသနာအိုးဗျ၊ အိပ်ရာထဲမှာ သူ့ကို ဘေးထားပြီး ဘောလုံးဂျာနယ်တွေပဲ ဖတ်နေလို့တဲ့ ....”

“ဪ ... အင်း ... အဲဒီတော့ သူက စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“အင်း ... ဆိုးတယ်”

“ဆိုပါဦး ..။ သူက ဘယ်လို အရေးဆိုလဲ”

“ဘာမှလဲ အရေးမဆိုဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ...”

“တစ်ညမှာ ဓါတိုင်းလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်ကြတယ် ....”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်ကလည်း ဘောလုံးဂျာနယ် ဖတ်နေတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သတိရလို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ သူ မရှိတော့ဘူး ...”

“ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ ...”

“မသိဘူး ...၊ မြင်ကွင်းက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီကတည်းက ပျောက်သွားတာ ခုထိပါပဲဗျာ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး ...”

အဲဒီလိုတော့ ရင်မောသံကြီးနဲ့ ပြောရှာတယ်။

မိတ်ဆွေက ...

“ခင်ဗျား လိုက်တော့ ရှာတယ် မဟုတ်လား ...”

“ရှာတယ်ဗျ၊ အတော်ကို ရှာတယ်။ ပထမပိုင်း ဒုတိယပိုင်း နှစ်ပိုင်းလုံးလည်း ရှာပြီးပြီ ...။ ခုဟာက အချိန်ပို ထပ်ရှာနေတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါတောင် မတွေ့ဘူးလား ...”

“မတွေ့ပါဘူးဗျာ ...၊ ဒီ မိန်းမ အတော် ခြေစွမ်းပြနိုင်တာပဲ၊ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေမှန်းကို မသိဘူး ...”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြီး ...

“အဆင်ပြေသွားမှာပါဗျာ ....၊ ပြန်လာမှာပါ ...”

“အင်း ... ပြန်လာတာက အရေးမကြီးဘူး ..”

သူ့ စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ....”

သူက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြပြီး ပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတယ် ...”

“ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ ....”

“မသမာသူ တစ်ယောက်ယောက်က .... သူ့ကို လူကျွံသော ဖမ်းလိုက်မှာ စိုးလို့
...”

“အမ် ...”

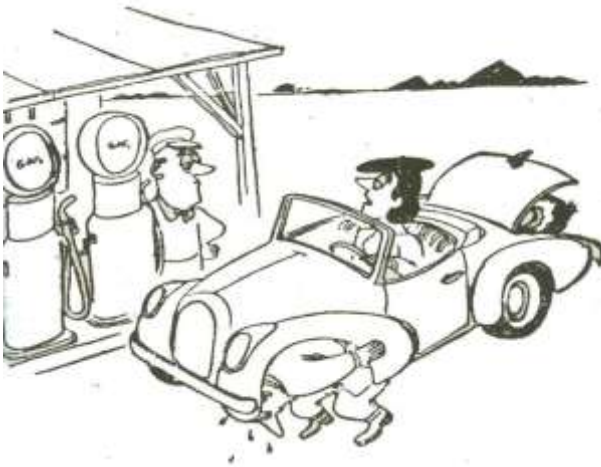
“ဝီစီ မှတ်ပြီး တားမယ့် ဒိုင်လူကြီးကလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လားဗျာ ...”

သူ့ သောကနဲ့သူ လေ့ကျင့်ခန်း မလုပ်ဘဲ သွေးတွေ ပူနေတော့တယ် ..။

“အဆင်ပြေသွားမှာပါဗျာ ..”

အဲဒီလို ပြောပြီး .... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

တစ်နေရာမှာ မော်တော်ကားတစ်စီး ဓာတ်ဆီထည့်နေတယ်။ ကားက
ဘီးတစ်ဖက်လည်း မရှိဘူး ...။

မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကလည်း မလှဘူး ...။

“ဘီးနေရာမှာ ဝင်နေတာ သူ့ ယောက်ျား ထင်တယ် ..”

“မှ တစ်ပါး အခြား မရှိဘူးပေါ့ဗျာ ...”

မိတ်ဆွေက အဲဒီ လူကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ....

“ဘာကိစ္စ ဒီလိုကြီး လုပ်နေရတာလဲဗျာ ....”

သူ့မိန်းမက ကြားက ဝင်ဖြေတယ်။

“အဲလိုမှ မလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲရှင့်”

“ဝုတ်ပါတယ် .... ဝုတ်ပါတယ် ...”

ရှေ့ဘီးနေရာက ထွက်လာတဲ့ အသံပါ ...။ သူ့ယောက်ျားက ပြောလိုက်တာပါ။
သူ့ခမျာ ကျွန်တော်တို့ကို မော့မကြည့်နိုင်ဘူး ... အော်ပြောတယ် ...။

“ကျွန်တော်က အရူးဗျ”

“ဗျာ ... အရူး ...၊ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ....၊ တမီးလ်စကားပုံ တစ်ခု ရှိတယ်လေ ...”

“အင်း ... လုပ်စမ်းပါဦး ....”

“He who listens to the advice of woman is a fool” တဲ့ ...။ မိန်းမတွေရဲ့
အကြံပေးစကားကို နားထောင်တဲ့သူက အရူးပဲလေဗျာ ...။ ကျုပ်လို ကောင်မျိုးပေါ့”

“ဪ ... ဒါတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိသားပဲ ...”

“ဘာ ... ရှင့်”

မိန်းမက လက်မခံနိုင်ပါဘူး ...။ လင်ဗန်းလိမ့်သံနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

“ဘာရူးရမှာလဲ ...။ ဘာကို သိရမှာလဲ ....၊ ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ ....။ သူများ လင်မယားကြားကို ဘာလို့ ဝင်စွက်ရတာလဲ ...။ ကျုပ်ကို ဘယ်လို မိန်းမမျိုး အောက်မေ့လို့လဲ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ဘာ .... ဟုတ် ... ဟုတ် ... လဲ”

“အဲ .... မဟုတ်”

“ဘာ ... မဟုတ်လဲ”

မိတ်ဆွေရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး မဖြစ်သေးတဲ့ ရန်ပွဲကို ကြိုတင် အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ထွက်ခဲ့ကြရတာပေါ့။

ယောက်ျားလုပ်သူက ကုန်းကုန်းကြီး မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေလျက်က ငိုချင်းကြီးတစ်ပုဒ်ကို ချတယ် ...။ သူ့အသံက ကြေကွဲဆို့နှင့်နေတယ် ...။

“တက္ကသိုလ်ဆရာထူးက

မှာဘူးသည့်မိန့်ရည်

အိမ်ထောင်ဖက်ဘုရားတည်သည်

ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး

သည်သုံးခုချက်မပိုင်လျှင်

နောင်ပြင်နိုင်ခဲ့သည့်အမျိုး

အေးစေ့ဖို့ တရားနာ

ပူဆာဆာအကျိုး

ဆင်ခြင်လေ့ဉာဏ်မကိုးနှင့်

ငါးရိုးမျက်လက်တို

မတော်လျှင် အကော်ခက်နိုင်မျှ

အိမ်ထောင်ဖက် လေးဘွဲ့ဝန်ကို

သကာပျားနှုတ်ချိုသည်

အဟုတ်လို တင်စားမိ

ယင်နားငြိ ပင့်ကူအုံ

ကွင်းထောင်ချောက်ပုံ

ကုတ္တိယ ကလိမ်ချိုကို

နောင်ကုန်ကုန်ကြောက်ပါကြလေး”

လမ်းမှာ မိတ်ဆွေက အသံလေးလေးနဲ့ ပြောတယ် ...။

“မိန်းမတွေ တော်တော် မကောင်းတာပဲနော် ...”

“သူတို့ အပြစ်ချည်းပဲတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးဗျာ ...။ ယောက်ျားတွေ အပြစ်လည်း ပါမှာပေါ့”

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

“အဆင်ပြေတဲ့ လင်မယားတွေ တွေ့ချင်တယ်ကွာ ...”

“ရှာဖွေပြီး သွားတွေ့ကြတာပေါ့ ...”

ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေ စုံစမ်းကြပါတယ် ...။ လူတစ်ယောက်က လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။ ရပ်ကွက်ရဲ့ တောင်ဘက်စွန်းမှာနေတဲ့ တံငါသည် လင်မယားဟာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ အင်မတန် နားလည်မှု ညီမျှကြတယ်လို့ ဆိုတယ် ...။ အဲဒီ အိမ်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြတယ်။

“ဧည့်သည်တွေပဲ ... ကြွကြပါရှင် ကြွကြပါ ...”

အိမ်ရှင်က ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံကြိုဆိုပါပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တဲ့အချိန်က သူ့ယောက်ျား အလုပ်သွားတဲ့ အချိန်ဖြစ်တယ်။

“ငါးမျှားထွက်တယ်လေ ....၊ သူက အရမ်းကို အလုပ်ကြိုးစားတာ ...”

ရာသီဥတုက သိပ်မကောင်းလှပါဘူး ....၊ မိုးရွာတော့မလိုလို တိမ်တွေက မည်းအိုလာတယ်။ အိမ်ရှင်မ ချော နည်းနည်းတော့ ပျာယာခတ်သွားတယ်။

“လွတ်လပ်သလို နေကြပါရှင် ...”

သူကတော့ ပြတင်းပေါက်နားသွားပြီး ကောင်းကင်ပေါ်က မိုးလေဝသ အခြေအနေကို ကြည့်တယ်။ မတော်တဆ မိုးကြီးရွာချခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မြစ်ပြင်မှာ ငါးဖမ်းသွားတဲ့ ယောက်ျားကို သနားဂရုဏာ ဖြစ်ပုံရတယ် ...။

ခမျာ စိုးရိမ်ရှာတယ် ...။

"ကောင်းကင်ပြန့်ဇွေ

တိမ်ခြေကမဲ။

ရွာရှုပ်ကယ်ဟန်လိုနှင့်

တော်ဆိုရင်နိုင်တော့မယ့်မိုးငယ်

ဆိုတိုးတင့်ရဲ့။”

ပြတင်းဝမှာ အဲဒီကဗျာရွတ်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပါတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ပြန်လာမှာပါ ...။ သူက ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တယ်လေ ...။ အရမ်းဂရုစိုက်တယ် ....။”

အဲလို အစချီပြီး သူ ယောက်ျားကောင်းကြောင်းတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောပါတော့တယ်။ အတော်ကြာတော့ ... တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာတယ်။ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ပြန်လာပြီ။ ဒါ ... သူ့ရဲ့ တံခါးခေါက်သံပဲလို့ဆိုပြီး ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး သွားဖွင့်ပါတယ်။

h t t p : / / m m t e a s h o p . c o m

“ဟင် ...”

“အဲ ...”

မျှော်လင့်မထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ ...။ ယောက်ျားက သူ့လက်ထဲက ပွေထားသူကို မချဘဲ မိန်းမကို ရယ်ပြတယ်။ သူ့မိန်းမကတော့ ပြန်မရယ်ဘူး။

“ဟေ့ကောင် ....”

“အင်း ...”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အန္တရာယ်ရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ရလိုက်ကြတယ်။

“သွားကြစို့ ...”

“ဟုတ်တယ် ....၊ တခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိဘူး”

ကုတ်ကုတ်ကလေး ဆုတ်ဆုတ်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ အင်မတန် အိမ်ထောင်ရေး သာယာတဲ့ လင်မယားတော့ ဘယ်လို ဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲ မသိပါဘူး ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေက အဝေးကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ..... ပြင်သစ် ကဏတ်ထဲက စကားတစ်ခွန်းကို ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

“အရှုံးအမှားစိတ်နဲ့ မင်း .... မိုးမှောင်ကျနေပြီ၊ မင်းကို ဘယ်သူ ကူညီမှာလဲ ...”

(၁၂)

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘယ်သွားချင်သေးလဲ ...”

မိတ်ဆွေက နဖူးကြောကြီး ရှုံ့ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။

“သိပ်တော့ မရှိတော့ပါဘူး .... ငါ သီးသန့် လေ့လာချင်တဲ့ နေရာတွေကတော့ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ ...”

“ဒါဖြင့် ... ဘယ်သွားချင်သေးလဲ ...”

သူက နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ ပွတ်ပါတယ်။

စဉ်းစဉ်းစားစား ပြန်ဖြေတယ်။

“လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ကွာ ... သွားချင်တဲ့ နေရာသွား ...”

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လမ်းညွှန်မြေပုံကို စေ့စေ့ငှငှ ကြည့်ရတယ်။

“ဒီလို လုပ်မယ်ဗျာ ...”

“ပြောလေ ....”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြမယ်၊ အဲဒါဟာ ဒီမြို့တော်က ပြန်ထွက်တဲ့ လမ်းကြီးပဲ။ လမ်းတလျှောက် အကဲခတ် သွားလိုက်ကြတာပေါ့ ...။ ပြန်ဖို့အတွက်လည်း အဆင်သင့် ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ ... လုပ်လေ”

မြို့တော်ရဲ့ ဗဟိုလမ်းမကြီးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ... လျှောက်လာကြပါတယ်။

လမ်းမကြီးဟာ လူသူရှုပ်ထွေးနေခြင်း မရှိပေမယ့် ...

အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိတော့ စည်ပင်ပါတယ်။

လမ်းနံဘေးမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အဆောက်အဦးတွေကို မြင်ရတယ်။

မြက်ခင်းတွေ ....၊

ကစားကွင်းတွေ ...၊

ပြီးတော့ ....

ဥယျာဉ်စိုက်ခင်းတွေ ...၊

သေချာတာကတော့ .... ဒီမြို့တော်က လူတွေဟာ ငြိမ်ငြိမ် သိပ်မနေကြတာပါပဲ ...။

“အာရုံနောက်တယ်ကွာ ...”

“မျက်စိနောက်တယ်ဗျာ ...”

ညည်းတွားယူရတဲ့ အထိပါပဲ ....။

တော်တော်နောက်တွဲ မြို့တော်လို့ ဆိုကြပါစို့ ...။

တွေးလို့မှ မဆုံးသေးဘူး ....

ရွာက ကျောင်းထိုင်ဆရာကြီးတွေရင် ကြိမ်လုံးတုတ်တုတ်နဲ့ ရိုက်မယ့်
အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ် ...။

“ဟေ့ကောင် .... ဟိုလူ အရှိန်လွန်သွားပြီ”

“ဟုတ်ပဲ ....”

လျောပြားတစ်ခုပေါ်မှာ ခြေထောက်နဲ့ လျှောစီးနေတဲ့ လူပါ။ အရှိန်လွန်ထွက်ပြီး
လေထဲမှာ အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေတယ်။

“ဒုက္ခပဲ ...”

အဲဒီ စကားကို သူပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ပြောမိတာပါ။ သူကတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ပြူးနေတဲ့ မျက်လုံးရယ် ပွင့်ဟနေတဲ့ ပါးစပ်ကြီးရယ်က လွဲရင် ကျန်တာ ဘာမှ မလှုပ်ရှားဘူး။ လေထဲမှာ တောင့်တောင့်ကြီး သစ်ပင် တစ်ပင်ပေါ်ကတောင် ကျော်သွားသေးတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်က အကျော်မှာ မျက်စိမှတ်ပြီး အော်ပါလေရဲ့ ...။

“ကျုပ် အိပ်မက် မက်နေပြီ ....၊ ဒီ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ် လှုပ်ရှားချင်တယ် ...”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လို နားလည်ရမလဲ မသိဘူး ...။ မိတ်ဆွေကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတယ်။

“ငါ့ ပြဇာတ်တော့ သွားပါပြီ ...”

အဲဒီ လူကို မျက်နှာလွှဲပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

(သူ ... ဘယ်လို ဆက်ဖြစ်သွားလဲတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။)

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာတာကို မြင်ရတယ်။

“သူကလဲ တစ်မျိုးပါလား ...”

“ပိုက်ထဲက မြွေကြီးက ဖမ်းလာတာ ထင်တယ်နော် ...”

ကျွန်တော်တို့က မကြားတကြား ပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် ... ပိုက်လုံး သယ်လာသူကြီးက ကြားဖြစ်အောင် ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို မကြားတကြား ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့လိုပေါ့၊ ကြားဖြစ်အောင် ကြားတယ်။

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

“တစ်ခါမှ မြွေဖမ်းရတာ ဒီလောက် မလွယ်ကူဖူးဘူး ....။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

မိတ်ဆွေက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စပ်စုကြည့်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုများ ဖမ်းလာတာလဲဗျ”

မြွေဖမ်းသမားက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြားတော့တာပေါ့။

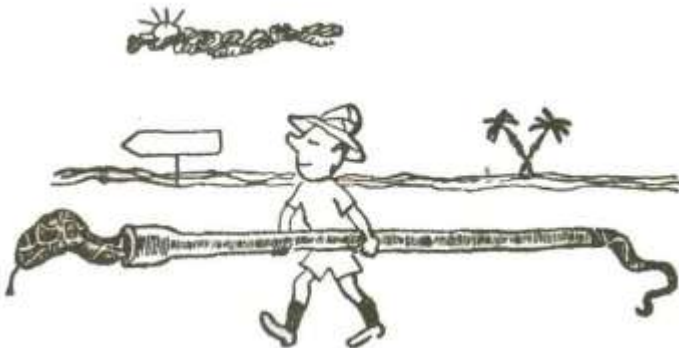
“ဘယ်လို ဖမ်းလဲဆိုတော့ .... အင်း ... ဒီလိုဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒီ မြွေကြီးကို ကျွန်တော်က ဆွေးနွေးလိုက်တယ်ဗျာ၊ မြွေမှန်လျှင် ပိုက်ဝင်ဖြောင့်ရမှာပေါ့ ...၊ ရမလားလို့ ...”

“အဲဒီတော့ ...”

“သိပ်ရတာပေါ့ ဆိုပြီး သူဝင်တယ် ....၊ ကျွန်တော်က ပိုက်ကို မ,ယူလာတာ၊ ဒါပဲလေ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...”

မိတ်ဆွေက သိပ်ဘဝင်မကျဘူး။ ကြားပြီးပြီ ဖြစ်တဲ့ မြွေဖမ်းသမားကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားပါပြီ။ မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပြောတယ် ...။

“ဒါကို ဖမ်းလာတယ်လို့ ပြောရင် ရပုံမလားကွာ ...၊ မြွေက ပိုက်ထဲက အချိန်မရွေး လျောထွက်သွားနိုင်တာပဲ .....”

လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... မြွေကြီးက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သွားတာကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားလိုက်တယ်”

“ဟေ ....”

မိတ်ဆွေက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။

“ဟုတ်လား ...၊ မြွေကြီးက ဘာပြောသွားတာလဲ ...”

ကျွန်တော်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“သူကသာ ဖမ်းလာတယ်ပြောတာ၊ မြွေကြီးက တော်တော် ဘဝင်မြင့်နေပြီ၊ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ကို ရေရွတ်သွားတာဗျ”

“အင်း ... ဘာတဲ့တုံး ...”

“ခုလို ဝေါယာဉ်နဲ့ ပင့်ခေါ်ခံရတာ သူနဲ့ ခိုင်ဖုံးတရားသူကြီး နှစ်ယောက်ထဲ ရှိသေးတယ်တဲ့ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ....”

မိတ်ဆွေက သူ့အသံဩဩကြီးနဲ့ ဝေါခနဲ ရယ်တယ်။ မြွေဖမ်းသမားကြီး ဘက်ကိုလည်း လှည့်ပြီး မကြားတကြား အော်ပြောတယ်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ... ကျန် ကိုယ်ရံတော်ရယ် ....”

ရယ်ရင်းမောရင်း ဆက်လျှောက်လိုက်တာ ဘယ်လမ်းတွေကို ဘယ်လို ဖြတ်လာမိမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။

“ဟိုမှာ ... နက္ခတ်မျှော်စင်ကြီးကွ”

“အတော်သားနားတာပဲ ....”

နက္ခတ်သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေဟာ မှန်ပြောင်းကြီးတွေနဲ့ ကောင်းကင်ကို ကြည့်နေ ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ကဗျာဆရာဟန်ပန်နဲ့ အဲဒီ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေကို ဝေဖန် လိုက်တယ်။

“အတော် သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ပညာတတ်ကြီးတွေပဲ ..”

မိတ်ဆွေက စွေစောင်းကြည့်တယ် ...။ ကျွန်တော့် စကားကို သူ နားမလည်ဘူး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကြယ်တွေ၊ နက္ခတ်တာရာတွေကို ကျွန်တော်တို့တတွေက ကောင်းကင်ဆီ မော့ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်ခွင့် ရှိတယ် ...၊ သူတို့တွေကတော့ ပြောင်းကလေး ထဲကနေ ချောင်းကြည့်ရတယ် ...၊ အတော်ကို မှိန်ဖျော့တဲ့ လူသားတွေပါလားဗျာ ....”

ဒီစကားကြောင့် မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးမသွားပါဘူး ...။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ...”

“အဲ ....”

မှန်ရာကို ဝန်ခံရရင် .....၊ ကျွန်တော် မျက်လုံးလည်း ပြဲခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဂြိုဟ်တစ်ခုဆီ ကြည့်ရှုလေ့လာနေတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးကို ဂြိုဟ်သားက နောက်က လှမ်းတို့နေပါတယ်။ မလှမ်းမကမ်းလေးမှာ ပုဂံပြားပျံထဲက ဂြိုဟ်သားကလည်း သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လို့ ...။

“ကွဲ .. ကွဲ .... ကွဲ”

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးကို ဂြိုဟ်သားက အသံပေးပြီး လှမ်းတို့နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ပညာရှင်ကြီးကတော့ ဘာရယ် မသိရှာဘူး။

“လာမကွဲနဲ့ ... ဒီမှာကြည့်နေတာ၊ ဂြိုဟ်သားတွေရော ပုဂံပြားပျံကိုရော မြင်ရတော့မယ် ...၊ နည်းနည်းလေး လိုတော့တယ်”

“ကွဲ ... ကွဲ ... ကွဲ ...”

“အေး .. ဟုတ်တယ်၊ ကွဲခနဲကို မိတော့မယ်”

“ကွဲ .... ကွဲ .... ကွဲ”

စိတ်မရှည်လွန်းတော့မှ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးက လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ ဂြိုဟ်သားကို တွေ့ပေမယ့် ထူးခြားဟန်လည်း မပြလှပါဘူး။ တစ်ဘက်ပြန်လှည့်ပြီး သူ့မှန်ပြောင်းကိုပဲ သူ ဆက်ကြည့်နေတယ်။ မျိုသိပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော်က ....

“ဆရာကြီး ... ဗျို့၊ ဆရာကြီး ...”

သူက စိတ်တိုသံနဲ့ ...

“ဘာလဲကွာ”

“ဆရာကြီးကို နောက်က တို့တာ ဘယ်သူလဲလို့ သိရဲ့လား”

“သိသားပဲ ...”

သူ့အသံက မဖြေချင် ဖြေချင်ကြီးပါ ....။ စမိတဲ့ ကိစ္စမို့ ဆုံးတဲ့အထိ ကျွန်တော် ဆက်မေးရပါတော့တယ်။

“သိတယ် မဟုတ်လား ...၊ ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ...”

သူက ပြန်ဖြေပါတယ် .....၊ သုံးလုံးထဲ .....။

“နီ ... ကို .... ရဲ့”

မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကို လက်ကုတ်ပါတယ်။ သူ လက်ကုတ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ (ဒီနေရာမှာ) “သွားကြမယ်” ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ သူ့ထိုက် သူ့ကံဆိုပြီး ပညာရှင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ထားခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်ထိုက် ကိုယ့်ကံ ကိုယ့်ပန်းကန်နဲ့ ပျံလေဦးတော့ ဆရာကြီးရေ ...။

ရှေ့ဆက်လျှောက်တော့ တစ်နေရာမှာ ငါးမျှားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ ပထမတော့ သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ငါးမျှားနေတာပါပဲ ...။

နောက်တော့ မဟုတ်တော့ဘူး ...။

သူ့ ငါးမျှားချိတ်က ...

ငါးကြီးတစ်ကောင်ကောင်ကို မိပုံရတယ်။ သူတစ်ယောက်ထဲ မနိုင်ဘူး။

ငါးမျှားတံက ဆွဲလို့တောင် မကြွဘူး ...။

သူ ပျာယာခတ်ရတော့တယ်။

မိန်းမတွေခေါ် သားသမီးတွေကို ခေါ်ရင်း အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါ ဖြစ်ရတယ်။

ထူးဆန်းတဲ့ အချင်းအရာပါပဲ ...။

လူက နေပေမယ့် မျက်လုံးက မနေဘူး။

ကျွတ်ကျမတတ် ရပ်ကြည့်ရင်း .....။

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း သိချင်စိတ်တွေ ဝေလို့ပေါ့ ...။

နောက်ဆုံးကျမှ ...

“ဟော ...”

“ဟာ ....”

မထင်တာတွေ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

h t t p : / m m t e a s h o p . c o m

သူ့ ငါးမျှားချိတ်က ရေငုတ်သဘော ခေါင်းတိုင်နဲ့ ငြိနေတာပါ။ သူတို့ အတင်းဆဲမလို့ ရေငုတ်သဘောကြီးပါ ရေပေါ်ကြွလာရတယ်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲကွ ...”

ရေငုတ်သဘောထဲက လူတစ်ယောက်က ခေါင်းပြုထွက်ပြီး ဒေါသတကြီး အော်ပြောပါတယ်။

“ဘာလုပ်လို့လဲ ...”

ငါးမျှားသူကြီးကလည်း ခပ်မာမာ ပြန်ဖြေတယ်။ သူလည်း စိတ်တိုနေတယ်။

“ဘာကိစ္စ ငါတို့ သဘောကို နှောက်ယှက်ရတာလဲ ....”

“ငါတို့ဘာသာ ကုန်းပေါ်ကနေ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ငါးမျှားနေတာ၊ မင်းတို့ဘာသာ ရေအောက်ကနေ ခိုးကြောင်ခိုးငှက် လာရင်း ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ ...”

ရေငုတ် သဘောထဲက လူက ဘယ်ကြေလည်ပဲ့မလဲ ....။

“ဘယ့်နှယ့် အတင်းဆွဲမတာပဲ၊ မဆင်မခြင် ....”

ငါးမျှားသူက မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ပြန်အော်တယ်။

“ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လုပ်တာမို့လို့ အတင်းဆွဲမတာပေါ့ကွ၊ ငါတို့က မိုဗီဒစ်ကို မိထားတယ် အောက်မေ့လို့ ...”

တဆက်တည်းမှာ သူ့မိန်းမကို လှည့်ပြောတယ်။

“ဒီနေ့ အဆင်မပြေဘူး ...။ ငါးလည်း မမျှားချင်တော့ဘူး၊ လာ ... သွားကြမယ်”

မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို ခေါ်ပြီး သူ ထွက်သွားတယ်။ ရေငုတ် သဘောကလည်း နှုတ်ခမ်းကြီးစုပြီး ရေနက်ထဲကို ပြန်ဆင်းချသွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ...

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ အူကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။

“ကဲ ... ဆက်သွားကြမလား ...”

မိတ်ဆွေက ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်ပါတယ်။

“ညောင်းတယ်ကွာ ....”

“ဘာလဲ ... နားမလိုလား ...”

“အင်း ... တစ်နေရာရာမှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

လမ်းဘေးက ခုံတန်းလျား တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏဝင်ထိုင်ကြပါတယ်။ သူတို့ ဒေသမှာ သူတို့ သဘာဝအတိုင်း ပြုမူနေထိုင် ဖြစ်ပျက်သမျှကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အမျိုးသမီးဝဝ တစ်ဦး ပေါင်ချိန်နေတယ်။ ပေါင်ချိန်စက်က သူ့ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ စစ်ကူခေါ်တဲ့ သင်္ကေတကို ပြနေတယ်။

မိတ်ဆွေက ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုမိန်းမကြီး ပေါင်ချိန်နေတာ တစ်ခုခုတော့ မှားပြီ ထင်တယ်။
၅၀၅ ပေါင်တောင် ဆိုပါလား ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ SOS လို့ ပြနေတာပါ”

“SOS ဆိုတာ ဘာလဲ ...”

အန္တရာယ်ဖြစ်နေကြောင်း အချက်ပြတာ၊ Save our Soul ဆိုတဲ့ စကားရဲ့
အတိုကောက်ဗျ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိညာဉ်များကို ကယ်တင်ပါတဲ့ ...။ ရိုးရိုးပြောရရင်တော့
“ကယ်တော်မူကြပါ” ဆိုတဲ့ အမှတ်အသားပေါ့ဗျာ။

“ဪ ဪ .... ပေါင်ချိန်စက်ကလေး သနားပါတယ်”

အဲဒီလို ပြောဆိုနေကြရင်း နံဘေးအိမ်က တဒုန်းဒုန်း ထုသံ ကြားတယ်။
ဘာများလဲလို့ လှည့်ကြည့်မိကြတယ်။

ပြတင်းပေါက်ကနေ TV ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်မပြေပုံကို
တွေ့ရတယ်။

TV က အရုပ်မငြိမ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ... သူ့ TV ကို ထုခေါက်နေတာ ...။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လမ်းဘက်ကို မျက်နှာပြန်မူလိုက်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ....

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် ... ဟို ..”

ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၊ အဲဒီလူနဲ့ TV ထဲက အရပ်နဲ့ ပြဿနာ တက်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။

TV ထဲက အရပ်ဟာ ထိမ်းမရ သိမ်းမရ ဒေါမာန်ကြွနေပါတယ် ...။

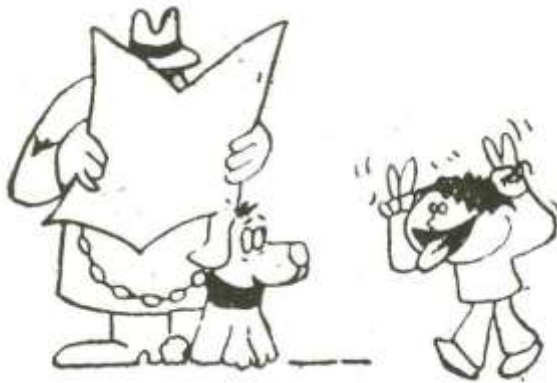

“ငါ့ မျက်မှန်ပြန်တပ်ပေး ...”

သူ့ မျက်မှန်ကို ဘယ်လို ပြန်တပ်ပေးရမလဲမသိ ဖြစ်နေတဲ့ လူမှာ ဒုက္ခပေါ့ ...။

“ကပ်သီးကပ်သပ်ကွာ ...”

သူတို့ရဲ့ အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေက အဲဒီအတိုင်းပဲ မှတ်ချက်ချပါတယ်။ လမ်းမဆီကိုပဲ ပြန်ကြည့်ငေးနေလိုက်ကြတယ်။ တစ်နေရာမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခွေးလေး တစ်ကောင်၊ လူက သတင်းစာ ဖတ်နေတယ်။ ခွေးကလေးကတော့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ...

ကလေးက သွားစပါတယ် ...။ ခွေးက တအီးအီး ငိုပါတယ်။ ခွေးသခင်က သတင်းစာ ဆက်မဖတ်အားတော့ဘဲ သူ့ခွေးကို လှည့်မေးရတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အီး .. ဟီး ဟီး ဟီး ... ဟိုကောင်လေး ကျွန်တော့်ကို လျှာထုတ်ပြသွားတယ် ..”

“လျှာထုတ်ပြတာလေးများကွာ .... ဘာဖြစ်တာလိုက်လို့၊ မငိုနဲ့ တိတ်တိတ် ...”

ဒါပေမယ့် ခွေးက ငိုမြဲငိုပါတယ်။ ချော့လို့မရဘူး ...။

“ကျွန်တော် ရှက်တယ်၊ ဒါ ... ကျွန်တော့်ကို စော်ကားသွားတာပဲ၊ အီး ... ဟီး ...”

“လျှာ ထုတ်ပြတာလေးကိုများကွာ ...”

“အီး ... ဟီး ဟီး ...

လျှာထုတ်ပြတယ် ဆိုတာ သူ့ရဲ့အတွင်း အင်္ဂါကို လုပ်ပြတာပဲ ...။ ကျွန်တော် ရှက်တယ် ...”

ခွေးရဲ့ စကားကြောင့် ခွေးသခင်တောင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မင်မောင်းလေးတွေနဲ့ ငြိမ်လို့မေ့ ...။ စိတ်ထဲကတော့ ရယ်ချင်နေတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ မိတ်ဆွေက ထိုင်နေရာကနေ ရုတ်ခနဲ ထတယ်။

“ကဲ ... သွားကြရအောင်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ...”

“ပြန်မယ်လေ ..”

“ဪ ... ပြန်တော့မှာလား ...၊ ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော ...၊ ဒီလမ်းကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားကြရုံပါပဲ ....”

အရပ်မြို့တော်ရဲ့

အပြင်ဘက်ဆီ ဦးတည်ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မြို့ပြင် ကောင်းကင်ဟာ ကြည်လင်လျက်ပါပဲ ...။

မထင်ရှားလှတဲ့ တိမ်စက် တိမ်ပျောက် အုံ့ပျံ့လေးတွေကိုလည်း မြင်ရတယ်။
ကောင်းကင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာနေတဲ့ ဟာသ တစ်ကွက်ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

(ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး မရယ်ဖြစ်ကြပါဘူး)

“အဖြူနဲ့ အမည်းဆိုတာ သိပ်မခြားလှဘူးပဲနော် ...”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘူး။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေမိတယ်။

အဲဒါဟာ အရပ်မြို့တော်ထဲမှာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရတဲ့ စကားပါပဲ ...။

(၁၄)

အခုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဇာတိ ရပ်မြေကို ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကလည်း သူ့ရဲ့ ပြင်သစ်ကဇာတ်တွေကို မြို့ရွာအနှံ့မှာ လှည့်လည် တင်ဆက်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ချင်းလည်း အေးအေးဆေးဆေး ပြန်မဆုံဖြစ်ကြသေးဘူး။

တစ်ခါ တစ်ခါ ... အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုကြတဲ့ အခါမှာ “အရပ်မြို့တော်” ထဲက တွေ့ကြုံခဲ့ရတာတွေကို ကျွန်တော် ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။ ကြားရသူတွေက စိတ်မဝင်စားသယောင် ဟန်ပြကြတယ်။

(တကယ်တော့ သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်)

မအံ့သလို နေကြတယ်။

(ကျွန်တော် ... စိတ်မဆိုးပါဘူး)

တစ်ယောက်က ပြောတယ် ....

“ဖရဲသီးကို ခွဲလို့ ဖရဲသီးကို တွေတာ၊ အံ့သြစရာမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

ကျွန်တော် ရယ်နေလိုက်တယ်။ ဖရဲသီးကို ခွဲလို့ ဖရဲသီးကို တွေတာလဲ အံ့ဩစရာပါပဲ ...။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တာလည်း လူတွေထဲက လူတွေပဲ မဟုတ်လား။

အရုပ်မြို့တော်က ပြန်လာသူ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ သဘောတရားကို နားလည်ပါရဲ့ ...။ သူတို့ကတော့ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ၊ “မသိ၍ဆို ... မလို၍ပြော” တတ်တာ လူသဘာဝပါ။ ခွင့်လွှတ်ရမှာပါ။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေတွေပေးလာဦးမယ်ဆိုရင် အရုပ်မြို့တော်ထဲကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဝင်ပါဦးမယ် ....။ လိုက်ချင်သူတွေ ရှိရင် ခေါ်သွားဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ မြေပုံထဲမှာ မပါတဲ့ လမ်းနဲ့ အဲဒီမြို့တော်ကို ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပတ်ကြတာပေါ့ ....။

တာရာမင်းဝေ

ကျွန်တော်နှင့်
အာဂျင်တိုက်
တကယ်တမ်း

